

JURNALUL[®]

Nr.58

Anu I III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

Cotizo DRAIA

Cristian HRISCU

J. Louis BORGES

Ovidiu RUȚĂ

Bruce STERLING

Fritz LEIBER

APARIȚII EDITORIALE 1993

EDITURA NEMIRA

- 1-2. F. Herbert
- *Duna*
- *Mântuitorul dunei*
- 3-4. N. Spinrad
- *Solarienii*
- *Mașinăria Rock and Roll*
- 5-6. A. B. Strugațchi
- *Scarabeul în mușuroi*
- *Picnic la marginea drumului*
- 7-9. I. Asimov
- *Preludiul Fundației*
- *Fundația*
- *Fundația și Imperiul*
10. P. Anderson
- *Ziua reîntoarcerii lor*
11. Gianfranco de Turris
- *Liniștea universului*
12. R. Pestrinero
- *Cuibul de dincolo de umbră*
13. B. Fawcett
- *Asediul Aristiei*
14. A. Rinonapoli
- *Cavalerii lui Tau*
15. D. Ungureanu
- *Așteptînd în Ghermana*
16. F. Brown
- *Paradoxul pierdut*
17. R. Silverberg
- *Poarta Timpului*
18. G. Klein
- *Sceptrul hazardului*
19. C. Emery
- *Proscripții*
20. G. Anania & R. Bărbulescu
- *Doando*
- 21-22. Stephen King
- *Carrie*
- *Shining*
23. Vladimir Colin
- *Pentagrama*
24. I. P. Culiianu
- *Pergamentul diafan*
25. Elizabeth Faucher
- *Familia Addams*
26. Andre Soussan
- *Mesiada*
27. Gilles Schlessier
- *Trei cioburi de eternitate*

EDITURA Brâncuși

1. Ph. Curval
- *Resacul spațiului*
2. L. Menghini
- *Mercenarii rațiunii*
3. V. Marafante
- *Capcana Kryanilor*
- 4-5. L. Menghini
- *Asediul*
- *Azeneg*
6. L. & G. Bogdanoff
- *Mașina fantomă*

EDITURA CRISTIAN

1. J. Blish
- *Un caz de conștiință*
2. M. Clifton & F. Ripley

- *Mașina eternității*
- 3. R. Heinlein
- *Infanteria stelară*
- 4. R. Matheson
- *Undeva, cîndva ...*
- 5-7. A. E. Van Vogt
- *Non A*
- 8-9. P. Barbet
- *Ciclul Baphomet*

EDITURA VALDO-SAVAS PRESS

1. A. C. Clarke
- *Fantoma adîncurilor*
2. E. Brown
- *Meridian*
3. R. Sheckley
- *Immortality Inc*
- 4-5. S. Brussolo
- *Febra*
- *Moartea cu melon*

EDITURA BARICADA

1. F. Herbert
- *Experimentul Dosadi*
2. D. Brin
- *Poștașul vine după apocalips*
3. R. Bretin
- *Cel care vine din urmă*
4. ***
- *Antares F (III)*
5. J. H. Rosny-Aîne
- *Leul uriaș*
6. Tim Power
- *Regele pescar*
7. L. Panuccio
- *Crucea de aur*

EDITURA VREMEA

- 1-3. A. E. Van Vogt
- *Soarele subteran*
- *Silkie*
- *Casa veșniciei*
4. H. P. Lovecraft
- *Monstrul din prag*

EDITURA ADEVĂRUL SA

1. ***
- *Imperiul oglinzilor strîmbe*
2. D. Ungureanu
- *Marlyn Monroe pe o curbă închisă*
3. N. Spinrad
- *Bug Jack Barron*

EDITURA DACIA

- 1-2. H. P. Lovecraft
- *Hypnos*
- *Dagon*
3. H. Franke
- *Capcana de sticlă*

EDITURA MULTISTAR

1. L. Deighton
- *SS-GB*
2. A. C. Clarke
- *2001, o odisee spațială*
3. A. Panshin

- Ritual de trecere

EDITURA OLIMP

- 1-2. Dean Koonz
- *Casa tunetului*
- *Masca*

EDITURA RUNA

- 1-2 G. Le Rouge
- *Prizonierul planetei Marte*
- *Războiul vampirilor*

EDITURA ELITCOMENTATOR

1. M. Crichton
- *Jurassic Parc*
- 2-4. ***
- *Războiul Stelelor*

EDITURA TEORA

- 1-2. I. Asimov
- *Zei înșiși*
- *Soarele gol*

EDITURA ANTET XX PRESS

1. ***
- *Dimensiuni primejdioase*
2. B. Aldiss
- *Criptozoic*
- ***
- *Zona crepusculară; Ed. Europolis*
- ***
- *Valea timpului profund; Ed. de Vest*

M. Cărtărescu

- *Nostalgia; Ed. Humanitas*
- V. Kemberbach
- *Luntrea sublimă; Ed. Noua Stea*
- C. Culeșan
- *Galaxia termitelor; Ed. Transpres*

J. Saul

- *Umbra; Ed. RAO*
- H. Franke
- *Capcana de sticlă; Ed. Dacia*
- U. K. LeGuin
- *Lumii îi spuneau pădure; Ed. Mondial*

D. Douay

- *Amatorul de tablouri; Ed. Porto Franco*
- R. Bărbulescu & G. Anania
- *Planeta fantomelor abaste; Ed. Alma*
- Gh. Păun
- *1994; Ed. Ecce Homo*
- A. E. Van Vogt
- *Primul marțian; Ed. Daisi*

Apariții editoriale în Cehia

În 1990 s-au publicat cărți de Asimov - „The Gods Themselves” și patru volume din ciclul „Foundation”. În 1991 și 1992 s-a continuat publicarea de cărți dintr-ale lui Asimov, dar au apărut și câteva volume de Robert Anson Heilein: FRIDAY, THE PUPPET MASTERS, GLORY ROAD (nu dintre „cele mai” - n.t.). Iar anul 1993 a adus fanilor alți clasici HOTHOUSE de Brian Aldiss, THE STARS MY DESTINATION de Alfred Bester, A CLOKWORK ORANGE de Anthony Burgess, CHILDHOOD'END de A. C. Clarke, UP THE LINE de Robert Silverberg, THE CRYALIDS de Jhon Wyndham.

Editorii afirmă că îi preferă pe autorii cunoscuți deja în Cehia - vînzarea merge mai ușor - scriitori ca David Brin sau William Gibson putînd crea probleme.

Dan POPESCU

APARIȚIILE EDITORIALE PE 1994

1. Poul Anderson
- *Povara cunoașterii; ED. NEMIRA*
2. Norman Spinrad
- *Agentul haosului; ED. NEMIRA*
3. Stanislaw Lem
- *Solaris; ED. SAVAS PRESS*
4. A. C. Clarke
- *Fîntîna paradisului; ED. MULTISTAR*
5. F. Aderca
- *Orașele scufundate; ED. DACIA*
6. I. Țugui
- *Dragoste stranie; ED. GLOBUS & SIRIUS*

Ionuț BĂNUȚĂ

JURNALUL[®]
S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de: **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Dan MERIȘCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petrică SÎRBU, Dan POPESCU (Redactori)
Marian IRIMIA (fotoreporter)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27, sector 1, București
tel. fax: 3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Între umanism și tehnicism în cyberpunk

„Cyberpunk” – o povestire scrisă de Bruce Bethke, care a circulat în manuscrise pînă în 1993; Gardner Dozois preia de aici denumirea celui care a fost poate cel mai controversat și intens mediatizat curent science-fiction al secolului. Ideea de a introduce psihismul uman într-un calculator a apărut în textul proto-cyberpunk a lui Vernon Vinge – „True Names” (1981) și a devenit un clișeu uzual începînd cu anii '84-'85 în care Frederick Pohl și Greg Bear propun un curios software pentru realizarea „vieții-după-moarte” – obsesia dintotdeauna a culturilor umane. Dar tehnica nu e totul... Odată cu speculațiile cibernetice, acest nou tip de literatură ne mai aduce o gamă proaspătă de personaje. Ținut pînă atunci în umbră, într-un rol auxiliar, sau redus la simbolul clasic al genului marginalizat, specialistul în computere își face o non-conformistă intrare în scenă. Poate fi un pirat al rețelelor de cyberspace, un „hacker”, spărgător-de-gheață folosind un virus de luptă sovietic pentru a o arde pe Chrome – lucru mai tîrziu regretat. Acest isteț al Rețelei nu este un personaj polarizat (bun sau rău), conștiința sa fiind, după Gibson, „desprinsă de trup” și proiectată în „halucinația consensuală care era matricea” („Neuromancer” 1984). Există aici o anumită beție de cuvinte care ne semnalează intenția autorului de a obține un efect hipnotic (ca analogie, firește) asupra cititorului.

Într-un articol, „Neuromanticii” (1986), Norman Spinrad argumentează că „romantismul”, component al tiradei-titlu „Neuromancer” (neuro – de la sistemul nervos; necromancer – personaj de mitologie celtică; new romance) este de bază pentru cyberpunk. Spinrad chiar este de părere că autorii acestei varietăți de postmodernism SF ar trebui numiți „neuromantici” (o propunere care dealtfel n-a avut ecou) pentru că opera lor realizează „o fuziune a impulsului romantic cu știința

și tehnologia”. Cu alte cuvinte, cyberpunk reușește să realizeze mult-doritul consens între delicatețea metafizică a „soft-ului” și exigențele „hard-ului”.

Problematica personalității umane investigată în acest decor (surprinzător de uniform la majoritatea autorilor) este un exemplu de experiment mental. „Omul este măsura tuturor lucrurilor”, cuantificarea unei lumi fiind posibilă doar prin evaluarea acțiunilor și reacțiilor sale. Cyberpunk-ul putea fi, într-adevăr, interpretat ca punct terminus de convergență a unor idei apărute treptat în SF, unele fiind surprinzător de vechi (ironia prosthetică din „Limbo” a lui Bernard Wolfe, apărută în 1952), altele mai recente – „The soft machine”, Williams Borrowghs, sau „The girl who was plugged in” de James Tiptree Jr. Saltul calitativ a constat față de predecesori, din imaginarea unei „vieți efective” în spațiul computerului – deci ceva mai mult decît un simplu gadget – o erezie pe care William Gibson a avut îndrăzneala s-o comită, deschizînd o poartă spre o lume deja intuită, dar neexplorată.

Omul își poate pierde în acest spațiu, „de facto”, o parte din controlul propriului psihism. În povestirea „Johnny Mnemonic”, eroul principal poartă în memoria sa un „container mnezic” sigilat, accesibil doar celor care cunosc un cod anume. Nu și lui însă. Prototipul acestui personaj pitoresc este amnezicul din psihopatologie; memoria „inaccesibilă” este conștientizată la un nivel subliminal, devenind o spină a frustrării: „Într-o zi un chirurg o să extragă tot siliconul îngropat în amigdalele mele și am să trăiesc numai cu amintirile mele și cu ale nimănui altcuiva”. Supertehnologia informațională creează noi complexe în lumea lui Gibson, furnizînd energia textului – goana după eliberare.

Este de aceea demnă de remarcat psihologia personajelor din cyberpunk. Gibson nu creează caractere lineare; încercînd, poate fără să-și dea seama, o „teorie fractalică” în psihologie, ne înfățișează conștiințe modificate de impactul cu neurocibernetica. Caracterele sînt dezvoltate treptat, în tablouri succesive, într-un background baroc, finalul acestei lente acumulări conducînd la o imagine finală completă și convingătoare. Omul din romanele și povestirile sale, deși nu se deosebește ca aspirații de cel din contemporan, este – totuși – diferit ca sistem de valori și ca mod de inserție socială. Locuitorii lumii cyberpunk sînt niște consumatori, nu producători. Alienarea de care suferă este – la fel ca mulți protagoniști ai literaturii moderniste sau postmoderniste – pierderea unui sine integrat. Personalitatea s-a contopit cu instrumentele înconjurătoare. Eroul din „Neuromancer” este un cowboy cibernetic angajat pentru a-și introduce o versiune digitală a minții sale în spațiul virtual al rețelei de calculatoare și odată ajuns „înăuntru”, să fure date. Dorința sa este în cele din urmă, de a transcende din forma sa materială într-un fel de „conștiință” pură. Nu avem un personaj pur pozitiv, în adevăratul sens al cuvîntului. Există, desigur o

explicație: sistemul de valori e altul. Acea lume ipotetică își înțelege altfel personajul pozitiv, iar autorul nu încearcă să forțeze nota. Pînă la Gibson, scriitorii se mulțumeau să folosească personaje avînd psihologia secolului XX; acestea deveneau oglinzi cu ajutorul cărora cititorul lua contact cu peisajul viitorului. Adevăratul cyberpunk renunța la mentalitatea de observator sau de mijloc explicativ, reușind o anticipație aproape totală. Lumea sa este perfect construită, indiferent dacă va fi sau nu posibilă. Efortul imaginativ fiind foarte mare, puțini sînt cei care au ajuns acest nivel. Poate de aceea, intrarea în umbră a genului, la începutul anilor '90 a fost interpretată ca o „euthanasie pornită din interiorul familiei” (Peter Nichols).

Cyberpunk-ul agreează o lume fragmentată, în care grupurile culturale au luat locul tuturor celorlalte forme de comunitate. Un exemplu foarte bun îl reprezintă Lo Teksii din același „Johnny Mnemonic”. „Moda Lo Teksilor era axată pe cicatrice și tatuaje. Și dinți. Plus Platforma morții, locul dansului ritual, aproape de cupola Nightown-ului”. Sau Surorile Cîinelui Magnetic, sau Fiii Crizantemei de Neon și cîte și mai cîte, peste toată această babilonie urbană dominînd corporațiile și Inteligența Artificială. Ideea nu e nouă, însă este pentru prima oară cînd un astfel de construct mental a căpătat o viață de sine stătătoare.

Manifestul „No future”, intuit de partizanii părții „punk” din eticheta genului în această atmosferă degradantă, este o falsă impresie. Cyberpunk-ul prezintă într-adevăr angoasele noastre despre un viitor anarhic, dar în esența sa nu este pesimist. Fiecărei culturi îi sînt specifice anumite moduri de căutare a identității; deci degradarea în raport cu ce?

Mesajul cyberpunk-ului este mai umanist decît ni se pare la un examen superficial. Superbul final al povestirii „Dogfight” e un puternic argument în acest sens. Deke, un cleptoman cu blocaj mental – deci pe undeva tot un complexat – își înțelege greșit raporturile cu semenii săi. El luptă cu lumea din jur fără să realizeze că o victorie pe care nu o poți împărtași cu nimeni este de fapt inutilă. Grupul de chibiți, admirabil personaj colectiv, nu este deloc interesat de performanțele lui Deke, ci de sublimul tur de forță a celui alt complexat – Tinny, fostul aviator, acum invalid, trăind doar din satisfacția unui joc holografic. Deke cîștigă trișînd cu ajutorul unei tehnologii superioare; reușita sa este însă neutralizată de atitudinea ostilă a publicului care simțea că miza e alta, mult mai profundă. Jocul mersese prea departe și distrusese a doua oară un om.

Acest umanism de factură aproape clasică dă forță unui final care întoarce situația mult mai subtil decît eram obișnuiți pînă acum. Aici stă poate cheia necesară atît pentru explicarea succesului cyberpunk-ului cît și pentru elucidarea cauzelor care au dus la fading-ul său, generat cu siguranță de accentuarea laturii tehnice – recăderea în space-opera. O regăsire nu va fi desigur posibilă pînă nu vor fi înțelese mecanismele inefabile cu care acest „vis organizat” ne-a atins în treacăt, „receptorul” pentru sublim.

Cotizo DRAIA

ȚIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTAET

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactor:

Horațiu – Olimpiu RĂDULESCU

Culegere: Doina PREOTU

Corectură: Mihaela VANEA

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul
Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot
procure de la orice centru RODIPET.

Această publicație face parte din rețeaua națională de publicare

JURNALUL®

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCA

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

18. Nu vor exista niciodată plante cu creștere instantanee.

Planta care crește instantaneu în vasul ei, care răsare și se dezvoltă cu repeziune în fața ochilor vrăjii ai spectatorilor este o legendă indiană la fel de veche ca și trucul cu frîghia care se ridică singură de la pământ. Filmele documentare în care putem vedea asemenea miracole, au fost realizate de-a lungul a mai multor luni de zile, fotogramă cu fotogramă, iar apoi proiectate ca un film obișnuit. Creșterea plantei apare, în felul acesta, mult accelerată. Nu e nimic extraordinar.

Extraordnare sînt însă poveștile călătorilor care nu par nici nebuni, nici predispuși la halucinații și care dau totuși toate asigurările că au participat la o astfel de minune. Personal, nu pot da nici o explicație. Tot ceea ce știm din fiziologia vegetală demonstrează că e absolut imposibil să se activeze o plantă, astfel încît să crească cu 50 cm în trei minute. Se spune în astfel de cazuri ca a fost vorba de halucinații colective, obținute prin hipnotism. Dar psihologii sînt categorici: nu există halucinații colective, iar hipnotismul e un fenomen

Jacques BERGIER

strict individual. Despre ce este totuși vorba? Nu am nici un răspuns.

E posibil totuși să poți bloca mai multe conștiințe pentru treizeci de secunde? În caz afirmativ, putem presupune că, în scurtul interval de timp în care spectatorii sînt orbi fără să-și dea seama „vrăjitorul” substituie planta cu o alta, din același gen, deja crescută. E ipoteza care mi se pare cea mai viabilă. Ultima oară cînd mi-a fost povestită o astfel de istorie, cei trei martori se întorceau din Ceylon. Erau trei ingineri cu înaltă specializare și optimi observatori, deci nu cred că ar fi inventat relatarea. Credeau în cel mai sincer mod că au văzut ceea ce povesteau. Mi-au arătat și fotografiile plantei înainte și după: sînt destul de convingătoare. Dar un film nu ar fi surprins oare și presupusa substituie a vaselor? Mi se pare lucrul cel mai plauzibil.

Dacă cineva are totuși o explicație pentru planta cu creștere instantanee, aș fi fericit s-o cunosc. Fiindcă e jenant să spui în aceeași frază că un fenomen e imposibil, deși există persoane demne de încredere care l-au văzut.

19. Nu se va putea niciodată călători în atom. Aici putem

spune cu certitudine că e vorba de o imposibilitate prin definiție. De fapt, s-a crezut într-un timp că atomul ar fi un sistem solar în miniatură; nucleul ar fi ținut locul soarelui, iar electronii pe acela al planetelor care se rotesc în juru-i. În 1925, se descoperise pentru mișcarea electronilor chiar un echivalent al rotației diurne a planetelor. Dar cercetarea mai profundă și observarea universului atomic cu ajutorul unor puternice microscopice electronice sau ionice au

Zăpadă și lupi

E noapte și simt nevoia să vorbesc cu cineva, însă nu e nimeni care să mă asculte. Doar vîntul îmi șoptește din cînd în cînd, printre frunze, cîte un cuvînt neînțeles. Stelele cad asupră ta din ascunziș în bătaia razelor lunii, strigîndu-ți ai pădurii, exhibîndu-și scorburile negre și irizații stranii a lacului. De după trunchiul bătrîn al unui arbore, te privesc cu teamă. Nu știu cine ești, nu cred să te mai fi văzut pînă acum. Sau poate... Dai îmi amintește de un vis. Ambiguu. O... fantasmă ce a apărut de niciunde și... m-a îmbrățișat. Erai tu? Nu știu! Poate!

Voalul transparent de pe umerii tăi a căzut și ochiul, ochiul meu ți-a întrevăzut luciul de o clipă al corpului înainte de a te pierde printre neguri.

Mă smulg din aceea amintire căci acum ești înaintea mea, între ierburi, și țiți plepteni părul lung, îngîndurată. Ești tristă... sau mi se pare numai, pentru că eu însumi sînt copleșit de tristețe. Razele lunii cad asupră ta învăluindu-te într-o aureolă feerică, și arborii noduroși ai pădurii, exhibîndu-și scorburile negre și putrede nu te înspăimîntă. Ești liniștită în timp ce eu sînt cuprins de neliniște. Simt că ceva se va întîmpla, că acest moment în care te văd, în care vreau să-ți vorbesc, se va sfîrși curînd.

Știu că vei plecă fără să-ți spun gîndurile mele, și ideea asta mă înfioară. Nu știu cînd vei dispărea din nou, ca atunci, în acel vis din una din nopțile de demult ale existenței mele.

Știu doar că o vei face curînd. Porți același vâl, plutind în jurul tău, acoperindu-te.

În întuneric se aude un nechezat. Tropic de copite, gemete de iarbă strivită, și stelele pălesc întristîndu-se.

Apoi... inorogul, din umbra nopții apare inorogul

Maiestuos, o ființă splendidă, luciri se nasc pe comul său auriu și corpul îi e de un alb strălucitor. Te văd cum te ridici din iarbă și te apropii de el. Mina ta mică îi mîngîie coama lungă, căzută pe o parte, atingînd firele ierbii. Îi cuprinzi grumazul și îmi dau seama prea trîziu că vei pleca. Am întins mîinile către tine și am ieșit din ascunziș în bătaia razelor lunii, strigîndu-te. Strigătul mi s-a frînt de un zid uriaș, nevăzut. Nu l-ai auzit și tăcută, mîngîind unicumul, te-ai pierdut printre foșneteale tanice ale pădurii. Doream să te umez, trebuia să te umez, însă incertitudinea ce se zbătea în mine mă ținuta de pămîntul reavăn.

Brațele mi se frînseseră ca aripile unei păsări rănite și înconjurat de singurătate am căzut într-o tristețe și mai adîncă.

Tîrziu în noapte, m-am scufundat într-un hău. Cădeam, cădeam și pădurea... lacul... cerul... stelele... luna... se îndepărtau de mine tot mai mult... mai mult... și mai mult...! Rămăsesem singur, singur... doar cu tristețea. Apoi peste tot s-a lăsat tăcerea, liniștea, pierzîndu-mă printre himere și iluzii deșarte.

P.S. Am scris ceea ce mi-a spus UNIVERSUL. NIMIC NU E ÎNTÎMPLĂTOR! E întuneric și mîna mi-a obosit. Peste tot aud șoapte și mi-e frig. Și vîntul șuieră cu sălbăcie, urăște pe cineva, afară. Norii s-au adunat pe boltă înăbușînd țipetele speriate ale stelelor și în depărtare, urletele flămînde ale lupilor giganti, mă îngrozesc.

Le-am văzut ochii de flăcări și solzii de pe spinare lucind sîngeriu. În ultimele zile s-au apropiat din ce în ce mai mult de adăpost. Sunt unicul supraviețuitor de pe Wurd. Restul membrilor echipajului și-au găsit sfîrșitul printre ghețuri. E groaznic aici. Nu știu cît voi mai putea rezista atacului lupilor, încărcătorul energetic al laserului e aproape de sfîrșit.

Poate e ultima scrisoare pe care o voi expulza în spațiu. Nu știu în mîinile cui va ajunge, poate o va citi cineva și va înțelege ce simt acum. Sînt epuizat și genele mi se lipesc, pleoapele îmi sînt ca de plumb. Îmi mai șoptesc o ultimă încurajare:

— Nu trebuie să adormi! Nu trebuie să adormi! Nu trebuie... să ... a...

Alerg și nu știu de ce. Trunchiurile noduroase ale arborilor se pierd în urma mea și picioarele îmi alunecă peste ierburi și frunze ude. Peste tot se aude ropotul ploii.

Te-am văzut din nou. În noaptea aceea am auzit mult timp nechezatul inorogului, mi-a stăruit în minte, obosindu-mă.

Lacul s-a estompat de mult în adîncul întunecat al pădurii. Văd din cînd în cînd o unduire albă înaintea-mi printre ramuri țepoase și limbi verzi de frunze.

Pădurea parcă mi-a devenit dușman deodată și tu cred că simți același lucru. Crengile se încovoie ca niște brațe monstruos răschirate căutînd să mă prindă, să mă oprească din drum. Am o viziune ce mă înspăimîntă; copacii se transformă în oameni ce vor să mă împiedice să te ajung.

Nu... nu vreau astal!

Înainte îmi apare un om. E total deosebit de ceilalți și are un chip învăluit de bunătate. Întinde brațul și îmi arată calea ce trebuie să o umez pentru a te ajunge, pentru a te atinge, pentru a-ți șopti ceva ce e în sufletul meu, un gînd, o taină ce e numai a mea însă care, ție ți-o pot împărtăși pentru că eu știu că mă vei putea înțelege.

Trec de Omul-Ce-Îmi-Arată-Calea și mai apuc să văd cum ceilalți, cu ochii sîngerii, urînd de furie, încearcă să-l sfîșie însă în fața lui rămîn neputincioși și brațele le cad fără viață.

Imaginea a dispărut. E din nou pădurea și nu mă mai înspăimîntă acum. Ești înaintea mea și simt cum...

M-am apropiat și mi-am dat seama că m-am înșelat, nu e decît o parte din voalul tău alb sfîșiat de

Cristian HRISCU

unul din acei oameni ce apăruseră în viziunea mea și care acum au împietrit sub scoarțe crăpate și îmbătrânite.

Cad în genunchi strângând în pumni vălul, îmi înăbuș revolta. M-a ajuns oboseala și ușor chipul mi se cufundă în pământul răscolit de ploale.

P.S. Noapte de coșmar. Lupii urlă rînjindu-și colții spre norii vișinii; îmi așteaptă, fără să știe, sfîrșitul. Ace de gheață se izbesc frîngîndu-se de pereții adăpostului cufundat într-o lumină morbidă. Afară, vîntul zbrîrlește blana de pe grumazul fiarelor și groaza mă pătrunde pînă în adîncul sufletului. Wurd mă înspăimîntă și peisajul ei e dezolant; doar rocă acoperită de gheață și zăpadă, ici-colo cite un arbore rătăcit pe întinderea înzăpezită și... lupii.

Chiar și ziua, scurtă, e ca înserarea. Am rămas singur într-un lăd din care evaderez în gîndurile mele. Aud cum unul dintre lupi adulmecă în jurul adăpostului.

Ghearele îi scrișnesc pe trapa de acces, pufnește și apoi... urletul i se înalță către cer tînguitor. Îi e foame și plînge, îmi vrea singele. Îl urmăresc tăcut prin hublou; e uriaș și limba roșie îi trece peste colții ce strălucesc în razele lunii ce își arată chipul trist de după mantia unui nor. E primul satelit a lui Wurd, al doilea va răsări curînd.

După cum scriu cred că nu va mai trece mult timp și voi înnebuni sau... poate am înnebunit deja.

A început corul lupilor, glasul morții se învîrtește amețindu-mă, înfiorîndu-mă, brațele mi-au amorțit și palmele înmănușate s-au crispat dureros pe patul puștii laser. Știu că dacă una din fiarele de afară s-ar izbi cu toată puterea în intrare ar putea să o dărîme. Aștept! Aștept clipa în care nu îmi va mai fi teamă de nimic, în care toate se vor sfîrși.

Aștept!

În noaptea asta vreau să te ajung. Să te ajung înainte de a mi se întîmpla ceva de care mi-e teamă. E ceva negativ, inexplicabil, de care fug.

Dormeam, încă avînd chipul afundat în pămîntul mlăștinos al pădurii, cînd am simțit acel rău dîndu-mi tîrcoale ca o fiară flămîndă. Ce vrea de la mine? Nu vreau să mă gîndesc la vreun răspuns... trebuie să te ajun, să-ți spun acele cuvine ce mă chinuie de mult. M-am sruiș din apatia în care căzusem și am fugit însă răul m-a urmat. Fugeam și crengile mă plesneau peste obraji vîrșindu-mi pielea cu dungi roșii însîngerate. Nu simțeam durerea, continuam să alerg călăuzindu-mă după o voce ce cîntă trist.

Deodată a început să sufle vîntul. Cel-Ce-Mă-Urmărește s-a oprit; parcă ar asculta tremurul frunzelor. Tirziu mă dezmeticesc; eu ascult tremurul frunzelor!

Și atunci... cine mă urmărește!

Pașii mi se afundă în pămîntul mustind de apă și alergînd, noroiul aruncat de tălpile mele mi se agață de păr, de haine, cerîndu-mă și cutremurîndu-mă. E rece. Totul în jur e rece sau cel puțin așa mi se pare.

Fruntea și ochii îmi ard.

Parcă aș fi un strigol ieșit la vînătoare de suflete.

Picioarele îmi sunt grele, din ce în ce mai grele. A început din nou ploaia, însă cîntecul tău continuă să se audă. Mă poticnesc de un trunchi gros izbit la pămînt de furtună, ropotul îmi înăbușă geamătul și apa mă înghite pentru cîteva clipe. Nu mai am putere să mă ridic în picioare și mă tîrsc printre ierburi și frunze amestecate cu pămînt umed. Tremur tot și-mi este frig... și... cîntecul tău se aude tot mai aproape, ploaia nu te-a tulburat.

Încerc să te strig, dar apa ce îmi șiroiește peste față mă împiedică să o fac. Trebuie să ajung la tine. Nu îmi mai pasă de Cel-Ce-Mă-Urmărește. Îmi dau seama că ceea ce mă chinuie alergînd după mine, tîrîndu-se ca mine, e frica mea, frica de a mi se întîmpla ceva înainte de a ajunge lîngă picioarele tale.

Mă agăț de crengi putrede, îmi înfing degetele în pămînt, ploaia cade din cer asupra mea înghetîndu-mă, aud zgomotul unui tunet și lumina orbitoare a unui fulger ce brăzdează cerul departe spre nord mă face să închid ochii. Palmele îmi sunt rănite și respirația îmi este șuierătoare. Simt cum energia mi se scurge cu fiecare clipă, cu fiecare mișcare a mîinii, a întregului corp, răcindu-mă și mai tare.

Cîntecul, cîntecul... îl aud... e în fața mea. Vreau să ajung la tine, trebuie să ajung lîngă tine. De după trunchiul gros al unui arbore a apărut o aripă albă nu o disting clar căci privirea îmi este acoperită de cefuri. Apele ochilor mi se limpezesc acum și îmi dau seama că aripa e vălul tău. Ultimele forțe... și prind cu mîna crengile spionase ale unei tufe. Simt spinii străpungîndu-mi carnea.

Abia acum te văd, ești frumoasă, continui să cînti, nu m-ai observat, zgomotul ploii te împiedică să-mi auzi chinul.

Sînt aproape de tine și... întind mîna.

Ești așezată pe o rădăcină ieșită din pămînt în forma unui jîl. Ești nimfa pădurii, nimfa căreia îi întind mîna sîngerîndă către palma mică și albă ce se odihnește pe creștetul unui animal crescut din aceeași rădăcină, e frumos, un cap de inorog împietrit sub lemnul întunecat.

Degetele mele se lasă peste mîna ta. Tresări, cîntecul tău moare, mă privești și știu că chipul meu te

Cristian Hriscu,
n. 27 aprilie 1976, Iași.

Membru
al cenaclului
Quasar.
Premiul Pozitronic 1993
pentru
valoarea literară a textului
Zăpadă și lupi.
Debut cu grafică
în nr. 50 al JSF

demonstrat că această comparație era deplasată: în jurul nucleului nu se învîrteau electroni, ci nori de energie. Și apoi, nucleul era, el însuși, o lume întreagă. Ca și electronul, a cărui structură abia începem să o înțelegem, și care nu are sigur de-a face cu structura unei planete.

Trebuie să abandonăm orice speranță legată de călătoria în interiorul atomului. Trebuie totuși să ne resemnăm. Există și vise care nu se vor putea realiza niciodată. Păcat pentru Mandrake: nu va călători niciodată într-o monedă; adio, lentilei de diamant a lui Fitz-James O'Brien; adio fetei din atomul de aur, a lui Ray Cummings.

Reflecții asupra Imposibilului

Am văzut, deci, că posibilitățile noastre sînt totuși limitate.

Că sîntem încă foarte departe de era pe care o visa Roger Bacon, cînd: „Deși nu totul ne e permis, totul e posibil”. Într-o zi, poate, totul va fi așa. Pentru moment, însă, trebuie să ne resemnăm cu ideea că cea mai mare parte a viselor noastre și a ingenioaselor invenții ale științifico-fantasticului sînt imposibile. Acestea spuse, nu văd nimic rău să credem totuși în ele. În prefața „Lumii pierdute”, Conan Doyle scria aceste versuri simple și adevărate:

Îmi voi atinge scopul în sfîrșit

Dacă, filosofînd, voi distra

Copilul care e doar un om mic

Omul care e doar un copil mare.

Existența unei frontiere a posibilului trebuie admisă în ceea ce privește realizările noastre: în unele sectoare, ea se lărgeste, în altele, rămîne pe loc. Dar cea mai dificilă de tratat rămîne, în realitate, problema frontierelor posibilului în ceea ce privește percepțiile noastre; pentru că aici intervine pasiunea. E foarte greu să recunoaștem că nu am observat și am fost victimele unui truc: iar furia izbucnește repede. Nu toți sînt la fel de bucuroși atunci cînd îi împiedici în a-și urmări propria coadă, ca niște cotoi. Chiar o persoană deschisă (unii spun: prea deschis), ca mine, se găsește adesea în situația celui care spune un copil că Moș Crăciun nu există, făcîndu-l astfel să plîngă.

Iată un exemplu. E cunoscut interesul meu pentru întîmplările „blestemate”. În 1969, m-a căutat o tînără braziliană și mi-a povestit această istorie: o prietenă a sa, la Sao Paulo, dansase pînă după miezul nopții cu un băiat. Ieșind în noaptea rece, băiatul pusese mantia sa pe umerii fetei, spunîndu-i: „Mă voi întoarce să o iau”. Se despart. Băiatul nu se mai întoarce. Numele și adresa sa erau însă trecute în interiorul mantiei. După două săptămîni, fata se duse să restituie

**NOILE
FRONTIERE
ALE POSIBILULUI**
(continuare din nr. 57)

mantia. E primită de o doamnă din înalta societate braziliană, care începe să plîngă și îi spune: „E mantia fiului meu, mort de un an. O credeam pierdută”.

Doamna îi arată fetei fotografia fiului: e băiatul de la bal.

Repozitând prietenilor această istorie, le-am sugerat următoarea explicație: băiatul de la bal furase mantia. Cuprins de remușcări, găsisese că aceasta este cea mai bună metodă de a o înapoia respectivei familii. Cît despre asemănarea cu fotografia, toți băieții brazilieni în genul play-boy se cam aseamănă între ei.

Explicația mea a fost primită cu maximă indignare și am fost tratat ca un raționalist feroce. Mi-au spus că murdăream orice sentiment. S-ar putea. Dar refuz să cred că morții se reîntorc, purtînd, în plus, mantie.

Concluzia: Spus în alți termeni, definiția mea privind frontierele posibilului e diferită de aceea a prietenilor mei și orice discuție în acest sens devine doar pasională și deci... fără sens.

Există antologii ale „faptelor blestamate” și am scris chiar prefața la două dintre ele: „Les Faits maudits” de Georges Langelan și „Invitation au Chateau de l'etranger” de Claude Seignolle. Sînt cărți scrise cu bun simț: demonstrează doar că în viață, e posibil să dai peste ceea ce, în mod curent, se numește: imposibil. După care, fiecare e liber să gîndească și să acționeze cum crede: poate să se încredinzeze complet propriilor simțuri sau le poate refuza complet mărturia, așa cum fac eu, și să creadă în imposibil numai atunci cînd dorește el însuși să miște înainte acul unui instrument de măsură. Probabil că adevărul este la mijloc. Nu se pot refuza în întregime mărturiile umane, tot așa cum nu te poți baza numai pe instrumentele de măsură, reproș pe care îl adresez fabricilor de știință ca CERN sau NASA, unde nu se descoperă niciodată nimic, pentru că toți se limitează doar la a observa instrumentele. Cînd în astfel de grupuri se propun ca teme de lucru mărturii umane, de tipul aceleia a „muștelor luminoase” care l-au urmărit pe astronautul Glenn în spațiu, ele sînt eliminate ca false de la bun început. Pe de altă parte, evident, dacă începem să credem orice lucru, vom cădea rapid în cel mai ieftin „farfurism” sau în spiritism.

Trebuie urmată o cale de mijloc. Ignoranța noastră e altă de mare, încît, la orice pas putem da peste cazuri neclarificate, iar credulitatea noastră e la fel de mare, făcîndu-ne adesea să acceptăm prea ușor afirmații hazardate. Pe lîngă curiozitate, trebuie deci să manifestăm mereu și prudență rațională.

Haroun Tazieff scrie că în timpul cutremurelor se văd fisuri enorme în sol sau în ziduri, care, atunci cînd seismul ia sfîrșit, nu mai sînt vizibile. Din punct de vedere fizic, așa ceva nu e posibil. Dar s-ar putea ca aceste cutremure să acționeze direct asupra spiritului nostru. Poate că, în timpul cutremurelor, lumea și legile sale se modifică brusc. Cum, poate că există și alte fenomene, mai puțin evidente, care schimbă ceea ce noi numim realul și care aduc imposibilul în viața noastră. Cît despre mine, cred, așa cum spunea Gustav Meyerink, că trebuie să fim mereu atenți la cea ce se petrece în juru-ne: „A veghea e totul!”

Traducere de MIHAIL IONESCU

sperie.. M-am agățat de brațul tău și te privesc, ochii tăi mari larg deschiși mă încălzesc, albastrul lor mă liniștește.

Valuri de fierbințeli îmi înconjoară fruntea și ochii îmi ard... ard... știu că acum îți pot spune acele cuvinte și abia șoptind mă cufund într-un somn adînc fără vise..

— Salvează-mă... te rog!

Un tunet se aude departe, departe.

Mă ridic de la pămînt, se aude răpăiala ploii, și plutesc, plutesc peste ramuri și frunze strălucind de apă. Mă ții de mină și mă înalți către aștrii de dincolo de mantia întunecată a norilor.

P.S. E întuneric și ferba mă macină. Din cînd în cînd mă trezesc, deodată, lucid, la realitate, și îmi dau seama că în perioadele de inconștiență, delirez.

Mă sting încetul cu încetul și aștept lupii de afară...

— Să între odată! strig cît pot și fiarele întărite zgareaptă la intrare.

Am s-o deschid și o să-i las înăuntru.

Acum nimic nu mai contează, aștept sfîrșitul și sunt fericit că mi-am împlinit nimfa în visele mele.

Picioarele mi-au înghețat. Gerul a trecut și prin materialul termoizolant al ghetelor. Mîna-mi simte bătăile inimii.

Pulsează.

Încă mai trăiesc.

Una dintre fiare urlă afară înfiorîndu-mă și încrețindu-mi pielea. Parcă îi simt colții înfigîndu-mi-se în carne. Cufînd voi începe să delirez cufîndu-mă într-o stare de inconștiență totală.

Degetele mi s-au chircit ca niște gheare însă continui să scriu. Nu mai pot apuca nimic cu mîna stîngă, mi-a înghețat strînsă pe patul puștii laser.

Știu că nu voi mai putea trage un foc, nu mă mai pot mișca și simt că în cufînd mă va strînge în brațele-i descămate, moartea.

Și poate e mai bine așa! Poate!

Așa a fost să fie...!

Șenilele zynapsurilor scrișneau peste gheturi, iar țevile de eșapament spulberau zăpada într-un rol de minusculi fluturi argintii.

— Furtună de zăpadă! strigă Ron.

— N-o să țină mult! spuse Huad și brațul drept i se mișcă rapid răsucind manșa, evitînd în ultima clipă o stîncă ce apăruse ca un pînten din gheață. Privi către nord. Departe, mantia albă a zăpezii se întîlnea îmbrățișîndu-se cu cerul pe al cărui trup norii goneau ca într-un dans haotic, lăsînd să se întrevadă lumina palidă ce izvora din ochii înghețați ai nopții. Prin întinderea fantomatică, șuierînd înfuriat, bîntuia vîntul. Un strat de pulbere strălucitoare fu aruncat peste masca ce acoperea fața lui Ron, împiedicîndu-l să mai vadă ceea ce îi înconjură. Șterse cît putu de repede, cu mîna înmănușată, viziera ce îi proteja ochii, însă nu mai avu timp să evite un hop ce îi catapultă în aer.

Izbitura de sol îi provocă greață. Auzi șenilele mușcînd din roca gelifiată și înjurînd ușor amețit, contrabalansă redresînd vehicolul.

— N-am vînat nimic și mai era să am și plăcerea de a mă întoarce acasă cu gîtul rupt! mormăi morocănos apropiindu-se de Huad. Crezi că o să găsim ceva prin coclaurile astea? Întrebă ridicînd vocea. Nimeni nu s-a mai aventurat pînă acum prin această zonă!

Strîngînd mai bine în jurul gîtului gulerul înalt îmblănit, al combinezonului, Huad frîna oprind motorul.

— Ascultă Ron! strigă bărbatul fulgerîndu-l cu privirea pe vîntătorul ce oprise ceva mai încolo de un arbore ale cărui ramuri, îmbrăcate în manșoane de gheață, se chirciseră ca spinările girbove ale unor bătrîni, aruncînd umbre stranii peste chipurile lor acoperite de măști străvezii ce filtrau aerul congelat al nopții, încălzindu-l. Pesimismul asta al tău a început să mă calce pe nervi de la o vreme! Tac odată! Uite...

Deodată vocea îi amuți. Din depărtare, purtat de vînt, ajunse pînă la ei urlul de fiare. Înaintea lor umbre cenușii se decupaseră din întuneric, apropiindu-se în salturi. Colții albi rînjeau lucind în noapte. Mîrșitul lupilor se auzea tot mai aproape și cei doi oameni priveau ca hipnotizați haita ce alerga peste întînderea înzăpezită.

— Arna! Arna! strigă Ron dezmeticîndu-se și cu mîinile amorțite cuprinse patul acestuia. Degetele i se mișcă rău cufînd tasterile și punînd-o în funcțiune. Atacul lupilor îl făcuse să uite oboseala. Ochii i se încruntară și mîna i se crispă pe trăgaci. Ochi fiara imensă ce gonea înaintea hiticului, conducîndu-l.

Scrișnînd, Huad ochi la rîndul său animalul ce se apropiase; îi văzu făcînd un salt, trupul său acoperînd lumina lunilor.

— Ca prin vis auzi strigătul lui Ron:

— Trage!

Razele uclgase țîșniră instantaneu de pe țevi și pe gurile aruncătoare de foc dansară limbi roșiatice. Undele luminoase brăzdară aerul ca niște fulgere înfîngîndu-se în pieptul uriaș al camivorului, frîngîndu-l avîntul. Fiara se prăbuși înaintea lor, înroșînd zăpada și horcăi aruncînd în jur ace de gheață. Labele i se zbăteau spasmodic și ochii de fosfor îi ieșiseră din orbite. Respira șuierător și Huad trase din nou cufîndu-l suferința.

Văzîndu-și conducătorul la pămînt, restul haita se oprise cercetînd cu ochii mișcîți cei doi oameni dinaintea ei, așezînd.

Observîndu-le șovăiala, oamenii se priviră făcînd o înțelegere tacită, ridicară din nou armele și razele aurii săgetară printre neguri întîlnindu-se în mijlocul fiarelor. Mîinile li se mișcă trasînd cîte un arc de cerc și cele două unde se uniră din nou undeva deasupra pămîntului, decupînd în noapte un cerc uriaș.

Lupii dădură înapoi temători; o lumină magică începuse să pulseze în interiorul său! Și apoi, deodată, un halou luminos se formă în jurul-i, asimilîndu-l; o sferă gigantică lumină pînă departe, însuflețînd cîmpia întroienită. Cerul continua să plîngă cu lacrimi înghețate și speriați, lupii se depărtară de razele arzătoare ale globului de foc.

— N-o să țină mult chestia asta! spuse Ron descoperîndu-și obrazul. Aerul rece îi zvîntă broboanele de sudoare, răcorîndu-l, însă cufînd răcoarea se metamorfoză în frig și cu pomelii înroșiți de sfichiurile gerului, bărbatul lăsă masca să-i cadă din nou peste chip. Cum naiba s-or fi adunat atîția în locul asta nenorocit? se întrebă privind locurile necunoscute în care ajunsese condus numai de încrederea în propriile-i forțe și stăruința lui Huad.

Deodată se auzi un strigăt. Întorcînd surprins capul își văzu prietenul făcîndu-l energic semn cu mîinile din umbra unor brazi uriași ale căror crengi acoperite de albeața strălucitoare a zăpezii se apropiaseră, cufîndu-se, de pămînt, formînd un acoperiș ciudat deasupra vîntătorului. Alergă către el:

- Ce e? Ce s-a întâmplat?
Zăpada îi scîrîia sub bocanci.

Pe suprafața cîmpiei, gonite din urmă de fura vîntului alergau fantomele norilor. Privi în urmă; focul sferei nu alungase prea departe fiarele. Le simțea privirile ucigase, mijite de ură, urmărindu-l. Se apropie de Huad și abia acum observă motivul chemării; era o construcție ciudată ce nu o putea deslăși clar, conturul estompîndu-se în obscuritatea peisajului. Semne stranii luceau pe fațada ei și un chenar luminos încadra ceea ce îi se părea a fi o intrare în interiorul neobișnuitului adăpost.

- Ascultă! rosti Huad și cu degetele ușor îndoite, mîna i se ridică în aer de parcă ar fi fost un mag ce urma să rostească o vrajă care odată eliberată din lanțuri urma să răbufnească peste lume acoperind-o de tăcere.

Printre rafalele furtunii, venind parcă de undeva de după acea trapă masivă în fața căreia cei doi oameni se transformaseră în stane de gheață, un geamăt tînguitor urmat uneori de bolboroseli neînțelese răzbătea penetrînd răceala metalului.

- Ciudat! Cine să fi ajuns pînă aici pentru a construi ciudățenia asta?

- Nu-mi dau seama! îi răspunse Huad și se izbi, icnind, cu umărul în trapa de acces. Ajută-mă! spuse masîndu-și umărul lovit.

Izbiră împreună și după mai multe încercări, sub forțele unite aceasta cedă. Intrară. Dincolo, întunericul. Doar o lumină palidă strălucea slab într-un colț scaldînd totul într-o atmosferă bolnăvicioasă și tristă. Mînia vîntului arunca prin intrarea deschisă valuri de zăpadă și acea voce, bolborosind fără sens, îi călăuzi prin semiobscuritate. Deodată Ron se împiedică de ceva. Auzi geamăt și aplecîndu-se cu repeziciune, pipăi ceea ce se afla la picioarele sale.

- E un om! Un om, Huad! strigă după ce, pipăind ființa căzută, degetele sale îi descifră trăsăturile. Cum o fi ajuns aici? Trebuie să-l luăm cu noi și să ne întoarcem la ceilalți, aici are toate șansele să moară! Acoperă-i fața cu una din măștile de rezervă și adu unul din sacii de dormit. Dacă l-am scoate în halul în care e, afară, pe vremea asta, l-am ucide!

Huad ieși afară și se întoarse în scurt timp cu cele cerute.

- Grăbește-te! Grăbește-te! În curînd energia sferei nu va mai fi o barieră pentru lupii spuse mișcîndu-se neliniștit prin cameră. Se opri, privirile îi căzuseră peste niște hîrtii împrăștiute pe podea.

- Să mergem! auzi glasul lui Ron. Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să conectăm zynapsurile, unul singur dintre noi nu-l poate duce.

Vînătorul ridică grăbit foile și, mototolindu-le, le băgă în buzunar, apoi se apropie de prietenul său și ridicară împreună omul, punîndu-l pe umeri.

Afară, vîntul îi izbi cu sălbăticie, pașii li se afundau în neaua pufoasă, îngreunîndu-le mersul. Focul sferei murea și cei doi oameni, înfrigurați, conectară, așezînd unul lîngă celălalt, vehiculele.

Deodată un șuier acoperi vîntul furtunii, apoi, un tunet, și cu o ultimă pîlpîire sferoidul de lumină se destrămă. Ochiul lor speriaț vîzură haita apropiindu-se; înții încet, prudent, apoi, într-o cavalcadă de mirîrituri și urlete, începură să alerge în salturi.

Mîini tremurătoare așezară omul în agonie pe cele două șei legîndu-l cu curelușe de piele.

Ron descărcă arma și două fiare se prăbușiră, însă, așteptarea înnebunise lupii flămînzi. O parte se opriră lîngă cele două leșuri și începură să se bată, însă ceilalți își continuă fuga. Se apropiau și nimic nu mai putea opri.

Cei doi oameni se aruncară pe zynapsuri pomînd motoarele și demarînd într-un nor de zăpadă și cuburi de gheață.

Un timp auziră glasul urmăritorilor apoi acesta se pierdu în noaptea ce o lăsaseră în urmă, la orizont apăruse o geană de lumină, ce însă nu putu alunga din mintea lor imaginea unei haite flămînde alergînd peste întînderea albă.

E beznă! Departe aud o voce. Sînt conștient, însă ochii nu vor să se deschidă, pleoapele nu mă lasă să privesc pe cea care-mi vorbește. E noapte pentru mine. Vocea îmi șoptește:

„O să te faci bine în curînd!”

Vreau să te văd, vreau să te văd! Ecoul îmi răspunde:

- În curînd... în curînd... curînd!...

Vine așa de departe!

Simt o mîna mică și fină cuprinzîndu-mi palma asudată.

Frigul a dispărut și lupii nu se mai aud.

Deodată îmi simt gura invadată de un lichid cald, dulce amărui, și înghit fără să vreau, pieptul mi se încălzește și vîlul de neguri mi se ridică de pe ochi. Abia acum îmi dau seama că i-am ținut tot timpul deschiși, privind în gol.

Deasupra mea un păr lung cade în valuri fine mîngîindu-mi obrazul și palma mea strînge mîna micuță și fină. Un chip frumos îmi surîde și o gură caldă mă sărută.

Unde sînt? Unde?

Nu capăt răspuns la întrebarea mea tăcută și mă cuprînde un somn ce știu că va fi lung și mă va liniști.

E din nou întuneric, ochii mi s-au închis și mă pierd într-un somn adînc, adînc, ținînd în mîna mea mîna celei ce intrase în visele mele. Era aici lîngă minel! Era aici avînd grijă de sufletul meu! Scăpasem din iadul în care rătăcisem deznădăjduit pînă acum! Am scăpat de zăpadă și lupi...

Cristian HRISCU

Liniște

„Bună,

Mi-a luat mult timp pînă m-am hotărît să-ți scriu. Dar iată, în sfîrșit, mi-am făcut curaj. Am acum puțin timp liber și cum nu ți-am mai scris de mult...

Ce mai faci? Ce mai face micul Felix? Mă gîndesc deseori la el.

Și la tine, bineînțeles. Ultima dată cînd te-am văzut era iarnă, și în amintirea mea ai rămas așa, cu palton, căciulă, fular turcoise, cu cizme negre.

De fapt nu știu ce să-ți scriu, toate mi se par banalități, aș vrea însă să-ți pot vorbi, mi-ar fi mai ușor. Aș putea spune tot ce gîndesc, tot ce sper. Mi-e tare dor de tine, și te iubesc mult de tot. Cîteodată ți-aș scrie tomuri întregi, și cînd mă apuc de scris îmi pier toate ideile, ajung să mă rușinez de mine și de prostiile pe care ți le-aș fi debitat.

Aș vrea să fii aici, să te privesc în liniște, să te pot contempla ca pe o operă de artă, ca pe umană operă de artă. Acum mă simt singură ca un vagon de cereale tras pe o linie moartă în gara Ciulnița. Nu știu cum vine asta? Nici nu-ți doresc.

Te sărută de mii de ori a ta veșnică,
Alexandra."

Reciti atentă scrisoarea, o împături și o băgă cu evlavie aproape într-un plic alb. Lipi plicul cu grijă și scris, pe colțul îndoit, la expeditor, adresa ei. Și, cum la destinatar nu avea de trecut nici o adresă (de aici de unde era, Terra era o sferă mare, albastru cu alb, profilată pe negrul cumplit al spațiului), luă scrisoarea și o depuse, ca într-o cutie poștală, în crematoriul pentru gunoaiete menajere zilnice; crematoriul de vise.

Monica NICOLAU

JORGE LUIS BORGES

Argumentatum ornithologicum

Închid ochii și văd un stol de păsări. Viziunea durează o secundă, poate mai puțin. Era numărul lor definit sau nu? Problema o cuprinde pe aceea a existenței lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu există, numărul este definit, căci Dumnezeu știe cîte păsări am văzut eu. Dacă Dumnezeu nu există, numărul nu este definit, pentru că nimeni n-a putut să-l ocrotească. În acest caz, eu am văzut un număr de păsări, să spunem, inferior lui zece și superior lui unu, dar n-am văzut nouă, opt, șapte, șase, cinci, patru, trei și nici două păsări. Am văzut un număr de păsări cuprins între zece și unu, care nu este nici nouă, nici opt, nici șapte, nici șase, nici cinci etc. Acest număr întreg este de neconceput; așadar, Dumnezeu există.

Traducere de Dan PETRESCU

— O să-mi lipsească conversația dumneavoastră pe restul vieții, rosti extraterestrul.

Doctor-căpitanul Simon Afriel își încrucișă degetele acoperite de inele peste vesta brodată cu aur.

— Și eu regret, stegare, răspuse el în graiul șuierat al extraterestrului. Discuțiile noastre mi-au fost extrem de utile. Aș fi fost gata să plătesc pentru obținerea altor informații, însă dumneavoastră mi le-ați oferit gratuit.

— Au fost doar informații, replică extraterestrul. Își acoperi ochii sferici și strălucitori cu membranele groase ce clipeau repede. Noi, Acționarii, facem afaceri cu energie și metale prețioase. Aprecieria de culegere de informații, și numai atât, este specifică unei rase imature.

Extraterestrul ridică cuta lungă și striată dinapoia urechilor sale de mărimea unor găurele minuscule.

— Sînt convins că ai dreptate, încuviință Afriel, disprețuindu-l. Totuși, pentru alte rase, noi oamenii sîntem aïdoma unor copii; de aceea, o anumită imaturitate ni se pare ceva obișnuit.

Își scoase ochelarii de soare și își frecă rădăcina nasului. Cabina navei era scăldată într-o lumină albastră, uscată, puternic ultravioletă. Era lumina preferată de Acționarii și aceștia nu aveau să o schimbe pentru un pasager care era om.

— Nu v-ați descurcat rău, aprecie cu mîrînimie extraterestrul. Sînteți tipul de rasă cu care ne place să facem afaceri: tinăre, energică, adaptabilă, gata pentru o mare varietate de bunuri și experiențe. Ar fi trebuit să vă contactăm cu mult mai devreme, însă tehnologia voastră era încă prea subdezvoltată ca să ne permită vreun profit.

— Lucrurile s-au schimbat acum, rosti Afriel. O să vă îmbogățim.

— Într-adevăr, făcu Acționarul. Cuta dinapoia capului său solzos oscila rapid, semnalizînd amuzamentul: peste două sute de ani, veți fi îndeajuns de bogați ca să cumpărați de la noi secretul zborului nostru interstelar. Sau poate că facțiunea voastră de Mecaniști va descoperi secretul prin cercetare.

Afriel se tulburase. Ca membru al facțiunii Replăsmuitorilor, nu apreciasse referința la Mecaniștii rivali.

— Nu investiți prea mult în simpla expertiză tehnică, spuse el. Considerați aptitudinile lingvistice pe care le avem noi, Plăsmuitorii. Facțiunea noastră devine astfel un parter comercial superior. Pentru un Mecanist toți Acționarii arată la fel.

Extraterestrul ezită. Afriel zîmbi. Prin ultima lui afirmație, se adresase direct ambiției personale a extraterestrului și reușise. Acolo greșeau, cu regularitate, Mecaniștii. Încercau să-i trateze în același mod pe toți Acționarii, folosind de fiecare dată aceleași rutine programate. Le lipsea imaginația.

Trebuia să se facă ceva și în legătură cu Mecaniștii, se gîndi Afriel. Ceva mai permanent decît micile, dar mortalele confruntări dintre nave izolate, prin centurile de asteroizi și inelele înghețate ale lui Saturn. Ambele facțiuni manevrau constant, căutînd lovitura decisivă, mituind fiecare pe cei mai talentați reprezentanți ai celeilalte facțiuni, folosind ambuscadele, asasinatul și spionajul industrial.

Doctor - căpitanul Simon Afriel era un expert în astfel de acțiuni. Din aceste considerente, facțiunea Replăsmuitorilor plătiese milioanele de kilowați necesare cumpărării locului în călătorie. Afriel avea doctorate în biochimie și lingvistică extraterestră, precum și o licență în ingineria armelor magnetice. Avea treizeci și opt de ani și fusese Replăsmuit în concordanță cu studiul artei în momentul conceperei sale. Balanța hormonală îi fusese ușor modificată pentru a compensa perioadele lungi petrecute în imponderabilitate. Nu avea apendice. Structura inimii îi fusese reproiectată pentru o eficiență mai mare, iar intestinul gros fusese transformat pentru a produce vitamine create în mod normal de bacteriile intestinale. Ingeria genetică și antrenamentul riguros din copilărie îi conferiseră un coeficient de inteligență de a o sută optzeci. Nu era cel mai inteligent dintre agenții Consiliului Inelului, însă era unul dintre cei mai stabili mental și oferea cea mai mare încredere.

— Pare rușinos, spuse extraterestrul, ca un om cu capacitatea dumneavoastră să putezească vreme de doi ani în acest avanpost mizerabil și lipsit de orice profit.

— Anii nu vor fi iroșiți, răspuse Afriel.

— Dar de ce ați ales să studiați Roiul? Ei nu vă pot învăța nimic, deoarece nu pot vorbi. Neavînd unelte sau tehnologie, nu doresc nici să facă comerț. Sînt singura rasă din spațiu care, esențial, este lipsită de inteligență.

— Numai pentru aceasta ar merita să fie studiați.

— Și atunci căutați să-i imitați? O să vă transformați în niște monștri. Stegarul ezită. Poate că o să reușiți. Cu toate acestea, n-ar fi bine pentru afaceri.

Din difuzoarele navei se auzi un crîmpei fluierat de muzică străină, apoi un fragment juit din graiul Acționarilor. În marea lui parte, era prea acut pentru ca urechile lui Afriel să-l perceapă.

Extraterestrul se ridică, fusta lui bătută cu pietre prețioase atingîndu-i vîrfurile picioarelor sale cu gheare, asemănătoare cu acelea ale păsărilor.

— A sosit simbiotul Roiului, rosti el.

— Muțumesc, spuse Afriel.

Cînd stegarul deschise ușa cabinei, Afriel putu simți mirosul reprezentantului Roiului, duhoarea caldă, acidă, a creaturii se răspîndise rapid prin aerul recirculat al navei.

Afriel își controlă rapid înfățișarea într-o oglindă de buzunar. Își puse puțină pudră pe față și își îndreptă pălăria rotundă de catifea, așezată pe părul său blond-roșcat, lung pînă la umeri. Lobii urechilor îi străluceau cu rubine-de -impact roșii, de grosimea unui vîrf de deget, extrase din centura asteroizilor. Haina, lungă pînă la genunchi, și vesta erau confecționate din brocart auriu, cămașa de dedesubt era de o finete uimitoare, țesută din fire de aur roșu. Se îmbrăcase pentru a-i impresiona pe Acționarii, care așteptau și apreciau o imagine prosperă de la clienții lor. Cum îl putea însă impresiona pe noul extraterestrul? Prin miros, poate. Își reîmprospătă parfumul.

Dincolo de cea de-a două ecluză de aer a navei, simbiotul Roiului ciripea rapid la comandanta navei. Comandanta era o Acționară bătrînă și adormită, de două ori mai mătăhăloasă decît echipajul ei. Capul ei masiv era prins într-o cască împodobită. Din interiorul căștii, ochii ei înnoași sclipeau ca niște camere de luat vederi.

Simbiotul se ridică pe cele șase picioare posterioare și își agită frenetic cele patru membre anterioare, prevăzute cu gheare. Graviția artificială a navei, de un virgulă trei ori mai mare decît cea a Pămîntului, părea că îl defavorizează. Ochii lui rudimentari, afirmînd pe pedunculi, erau închiși strîns înaintea luminii. Afriel se gîndi că era pesemne învățat cu întunericul.

Comandanta răspuse creaturii în graiul ei. Afriel se strîmbă, deoarece sperase ca ființa să vorbească Acționara. Acum, trebuia să învețe alt limbaj, un limbaj destinat creaturilor fără limbă.

După un dialog scurt, comandanta se întoarse spre Afriel.

— Simbiotul nu este mulțumit de sosirea dumitale, îi spuse ea în Acționară. Se pare că, în

Bruce Sterling (n. 1954)

Scriitor, eseist și editor american. A debutat cu povestirea "Man-Made Self" în antologia de sf texan "Lone Star Universe" (1976, ed. Geo W. Proctor și Steven Utley).

Primul lui roman: "Involution Ocean" (datează din 1977, dar a fost tipărit abia în 1978) narează aventurile baroce și devenirea morală a unui tînar care se alătură echipajului unei nave baleniere care navighează pe o planetă extraterestră. Sterling continuă în aceeași direcție extravagantă a moralei cu "The Artificial Kid" (1980), un alt roman scris la persoana înfi, un roman picaresc despre viitorul apropiat în care se amestecă mediul tinerilor cu artele marțiale și tehnologia omnipotentă. Romanul amintește de lucrările de început ale lui Samuel R. Delany, dar precedă genul cyberpunk ale cărui caracteristici și principii BS le-a definit pe larg în polemicul fanzin "Cheap Truth" (1984-86) și mult mai reprezentativă sa antologie "Mimoshades" (1986).

Talentul lui BS pentru retorică și afirmarea lui ca ideolog sf al anilor '80 poate abate atenția de la operele sale. În "Schismatrix" (1985) - primul volum al unei istorii viitoare a expansiunii interplanetare și transformării rasei umane - schimbă exotismul volumelor de debut pe highscience-ul de frontieră și un realism extrem de detaliat înfi devine greu accesibil al speculațiilor și extrapolării științifice. Alături de "Schismatrix" stă seria facțiunilor din care face parte și "Roiul" (o altă povestire din aceeași serie este "Grîdiniile acufundate" pe care ați putut-o citi în "Quasar"). Povestirile din această serie se găsesc în volumul "Crystal Express" (1989) și se referă la un viitor îndepărtat în care urmașii oamenilor se despart în două facțiuni:

Plăsmuitorii care favorizează biotehnologiile și Mecaniștii care preferă protezarea. Culegerea conține unele dintre cele mai bune și mai realizate proze ale sale, chiar el o denuște "favorită între toate cărțile mele". Povestirile independente au fost adunate în volumul "Globalhead" (1992).

Povestită de un istoric situat dincolo de spațiu și timp, "Schismatrix" este un omagiu adus lui Olaf Stapledon.

"Islands in the Net" (1988) este un thriller a cărui acțiune plasată în viitorul apropiat se concentrează pe mărimea și complexitatea creșterii puterii politice în rețelele electronice de telecomunicații. Fascinația lui Sterling pentru frîmîntările lăuntrice ale culturilor străine reiese din propriile sale lucrări ca și din colaborarea sa cu William Gibson "The Difference Engine" (1990) - o lume alternativă, un roman steampunk în care succesul dezvoltării computerului mecanic al lui Charles Babbage din 1821 determină împărțirea lumii între Franța și Anglia anilor 1850 care se îndreaptă sub influența lordului Byron spre o tehnocrație radicală. Această Anglie e zugrăvită ca o distopie ale cărei tușe vizuale par să reflecte influența viziunii apocaliptice a lui Charles Dickens despre pările industrializate și din nou catastrofă: computerele galopează vesele pe drumul spre IA și pot pune capăt "progresului" umanității.

Sterling se bucură de reputația unuia dotat cu unul dintre cele mai globale intelecte dintre scriitorii nord-americani de sf viziunea lui asupra civilizației fiind aceea a unui mecanism instabil ce-și caută echilibrul; interesul continuu să-i fie strînit de comportamentul societăților ca la individualități și de perfecționarea sf-ului ca suport pentru educația științifică și dezbaterile politice.

Alte lucrări:

The Hacker Crockdown: Law and Order on the Electronic Frontier (1992) - non-ficțiuni despre crima computerizată.

Adaptarea Ionuț Bănuță

trecutul recent, aici au avut loc niște tulburări în care au fost implicați și oamenii. Totuși, am obținut să fiți admis în Stup. Episodul a fost înregistrat. Plata pentru serviciile mele diplomatice se va aranja cu facțiunea dumneavoastră la reîntoarcerea mea în sistemul dumneavoastră stelar de origine.

— Mulțumesc Autorității Voastre, spuse Afriel. Vă rog să-i transmiteți, simbiotului cele mai alese gânduri ale mele, precum și puritatea și umilința intențiilor mele...

Se întrerupse brusc, deoarece simbiotul își nise către el, mușcându-l sălbatic de pulpa piciorului stâng. Afriel se scutură, eliberându-se, și sări înapoi în gravitația artificială spoită, adoptând o poziție defensivă. Simbiotul îi smulse o fișie prelungă din cracul pantalonului; acum se ghemuise liniștit și o mînca.

— Transmite mirosul și compoziția dumneavoastră la tovarășii săi de stup, rosti comandanta. Este un lucru necesar. Altfel, ați fi clasificat drept invadator, și oastea de războinici ai Roiului vă va ucide pe loc.

Afriel se destinse și apăsă cu palma rana, încercînd să oprească sîngele. Spera că nici unul dintre Acționari nu remarcase gestul său reflex. Nu s-ar fi potrivit prea bine cu biografia lui de cercetător pașnic.

— O să deschidem imediat ecluza, urmă comandanta flegmatică, lăsîndu-se pe spate, pe coada ei groasă de reptilă.

Simbiotul continua să mestece petecul de țesătură. Afriel studie capul segmentat și lipsit de gît al creaturii. Avea gură și nări; pe pedunculi atîneau ochii bulbucați și atrofici; se mai vedeau niște plăci articulate care puteau fi receptoare radio, și două șiruri paralele de antene îngrămădite, agîtîndu-se,

răsărind dintre trei plăci chitinoase. Funcția lor îi era necunoscută.

Ușa ecluzei se deschise. În cabină pătrunse un val de miros dens și fumuriu. Păru că-i deranjează pe cei șase Acționari, care ieșiră rapid.

— Conform înțelegerii, ne vom întoarce după șase sute douăsprezece zile din zilele dumneavoastră, rosti comandanta.

— Mulțumesc Autorității Voastre, spuse Afriel.
— Baftă, adăugă comandanta în engleză și Afriel îi zîmbi.

Simbiotul cu o unduire sinuoasă a corpului său segmentat, se tîrî în ecluză. Afriel îl urmă. Ușa ecluzei se închise înapoia lor. Creatura nu îi spuse nimic, ci continuă să mestece zgomotos. O a doua ușă se deschise și simbiotul sări prin ea, într-un tunel din piatră, larg și rotund. Dispăru imediat în întuneric.

Afriel scoase ochelarii de soare și îi puse într-un buzunar al hainei, scoțînd o pereche de lentile infraroșii. Le fixă pe ochi și pași în afara ecluzei. Gravitația artificială dispăru, fiind înlocuită de atracția aproape impercetibilă de pe asteroidul Roiului. Afriel zîmbi, simțîndu-se pentru prima dată confortabil, după săptămîni de zile. Cea mai mare parte a vieții lui ca adult fusese petrecută în imponderabilitate, în coloniile Plăsmuitoarelor, din inelele lui Saturn.

Într-o cavitate întunecată din peretele tunelului se afla ghemuit un animal de mărimea unui elefant, îmblănit și cu capul lenticular. În infraroșu se distingeau limpede datorită căldurii proprii. Afriel îl putea auzi răsufînd. Așteptă răbdător, pînă ce Afriel se lansă pe lîngă el, în adîncul tunelului. Apoi își reluă locul în capătul tunelului, pompîndu-se cu aer pînă cînd capul său umflat astupă perfect ieșirea tunelului. Nenumăratele lui picioare erau ferm înfipte

în lăcașuri din pereți.

Nava Acționarilor plecase. Afriel rămăsese în interiorul unuia dintre milioanele de planetoizi ce înconjurau steaua uriașă Betelgeuse într-un inel cu o masă de aproape cinci ori mai mare decît cea a lui Jupiter. Ca sursă de bogății potențiale, copleșea întregul sistem solar și aparținea, mai mult sau mai puțin, Roiului. Cel puțin nici o altă rasă nu-l revendicase, pe cît țineau minte Acționarii.

Afriel privi în lungul coridorului. Părea pustiu și, fără alte tipuri care să radieze căldura în infraroșu, nu putea vedea prea departe. Împingîndu-se în perete, pluti ezitînd prin coridor.

— Doctor Afriel! auzi o voce omenească.

— Doctor Mirny! strigă el. Aici!

Zări mai întîi o pereche de simbioți tineri grăbindu-se către el, abia atingînd pereții cu virfurile labelor lor prevăzute cu gheare. Înapoia lor venea o femeie, purtînd ochelari asemănători cu ai lui. Era tînără și atrăgătoare, în modul cochet și anonim al replăsmuiților genetici.

Ea cîrpi ceva pe limba simbioților și aceștia se opriră, așteptînd. Femeia se apropie și Afriel o prinse de braț, oprind cu un gest expert momentul mecanic.

— N-ai adus nici un bagaj? întrebă ea agitată.

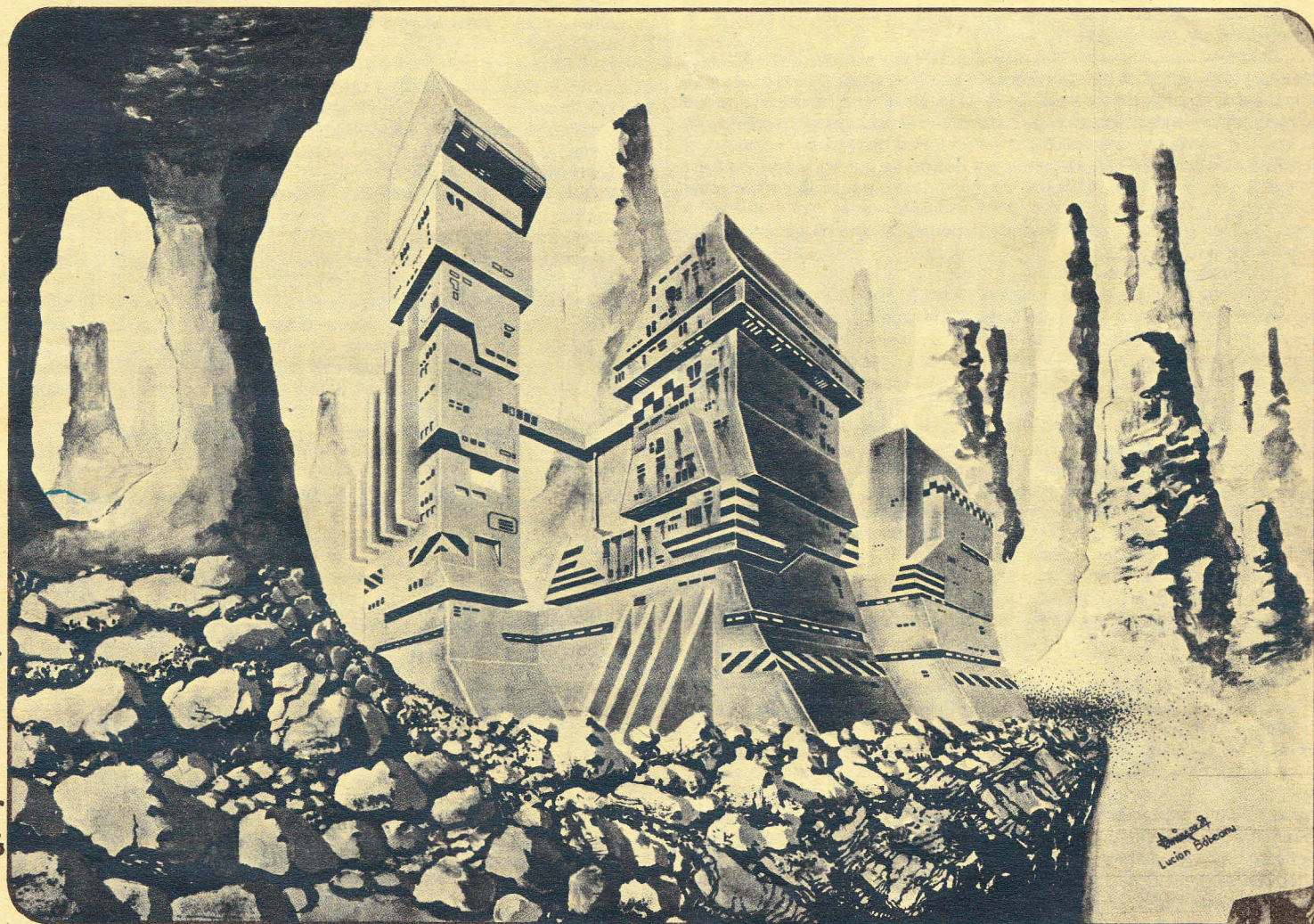
— Ți-am primit avertismentul înainte de a fi trimis, răspunse Afriel. Am doar hainele pe care le port și cîteva obiecte prin buzunare.

Ea îl studie cu un ochi critic.

— Așa ceva se poartă în ziua de azi prin Inel? Obiceiurile s-au schimbat mai mult decît mă așteptam.

Traducere Mihai Dan Pavelescu

(va urma)

SERIAL

Lucian Băbeanu

Grafică - LUCIAN BĂBEANU

Nada

Ovidiu RUȚĂ

O să avem destul de mult de lucru cu creatura asta. Arată groaznic! Ai văzut-o și tu în imaginile alea pescuite de specialiștii armatei din înregistrările făcute de sistemele de bord ale navelor de pasageri care au fost atacate. Dar ce știi tu ce-i aia teamă? Tu ești doar o mașină. În tandemul nostru eu sînt cel care trebuie s-o scoată la capăt cu genul ăsta de emoție. Dar pentru o sumă ca aia care e în joc chiar că merită. Noroc că băieții ăia meseriași ai armatei n-au reușit să facă nimic împotriva antropofagului și ne-au dat nouă ocazia să punem mîna pe bănușii ăia. Se pare că creatura asta n-a ținut deloc să se întîlnească cu forțele armatei noastre. Îi place mai mult gustul pasagerilor din navele de transport lipsite de apărare decît gustul militarilor din navele de luptă. E o scursoare nenorocită despre care nu s-ar putea spune că e chiar lipsită de inteligență. Dar n-are suficiență ca să scape de noi. Cu noi e altă treabă. Cu ecranul ăsta al nostru de un milion de bănuși sîntem nedetectabili. Și, pe deasupra, știm și locul prin care trece întotdeauna înainte să dispară. Nodul traiectoriilor. Îl vom aștepta acolo, invizibili, și-i vom sări în spinare atunci cînd va scoate capul. Și vom încasa suma aia a cărei mărime arată cît de scumpă le e securitatea pasagerilor boșilor de la Compania de Transport Spațial. Ei, ce zici, fetițo, le suflăm banii?

„Probabilitatea ca victoria să fie...”

„Las-o baltă, fetițo! Mai bine hai să ne grăbim să ajungem în zonă. Ard de nerăbdare să terminăm odată pentru totdeauna cu creatura asta și să mă întorc să-mi încasez banii!”

Tăcerea dură doar cîteva clipe. Mai mult nu fu în stare s-o suporte și începu iarăși să vorbească.

„Se pare că monstrul ăsta are niște talente nemaipomenite în detectarea navelor. Unii ziceau că detectează biocurenții. Naiba știe! Ceea ce contează la urma urmei e rezultatul, și în cazul ăsta rezultatul a fost o grămadă de nave deschise ca niște conserve și abandonate în spațiu după ce le-a fost consumat conținutul. Dar nava asta a noastră e o conservă al naibii de bine protejată. Nu degeaba am dat pe ea toți banii pe care i-am cîștigat în războiul zedic. Nu numai că monstrul n-o să poată simți mirosul conținutului, dar nici măcar n-o să poată vedea conserva. Noi o să-l zărim primii. Și ăsta e un lucru foarte important, pentru că astfel îl putem lua prin surprindere.”

„Nava e complet ecranată și...”

„Hai, fetițo, scutește-mă de detalii tehnice! Cu tine nu se poate discuta! Vorbesc și eu ca să mai alung singurătatea și teama. Da, teama. Față de tine n-are rost să mă ascund. Iată ce rost are toată vorbăria asta. Eu îți spun niște chestii pe care le știi foarte bine și tu ar trebui să încerci să-mi îți compunai într-un mod cît mai puțin plictisitor. Asta-i înțelegerea. Pricepi?”

Nava patrula deja de cîteva ore bune prin zona nodului traiectoriilor, dar fără nici un rezultat. Refuzul monstrului de a ieși la iveală începu să pună la încercare nervii vînătorului.

„Creatura asta mă exasperează! Se pare că știe să se camufleze la fel de bine ca și noi. Mă întreb cînd are de gînd să apară. Nu pot să mă întorc pînă cînd nu-l văd adus în stare de cadavru. Banii ăia sînt prea frumoși ca să ratez ocazia de a-i cîștiga! Trebuie neapărat să dăm de monstrul ăsta afurisit!”

„Va veni. Atunci cînd îl voi face eu să vină.”

„Nu ți se pare că ai cam multă aroganță pentru o adunătură de circuite?!” N-a fost încă inventată o mașinărie care să se priceapă la treaba asta mai bine decît mine!”

„Chiar așa crezi?”

Vînătorului i se păru că deslușește o nuanță de sarcasm în acea replică, dar nu mai avu timp să se gîndească la această chestiune. În clipa următoare zbura prin spațiu. După cîteva clipe se opri, cu un ușor șoc. Complet buimăcit, nu reacționă la timp. Cînd întinse mîna, era deja prea tîrziu. Cablul care îl ținea legat de navă își îndeplinise sarcina, oprindu-i mișcarea de derivă, și se desprinsese deja de corpul navei. Reacția de a se prinde de cablu fusese instinctivă. Abia pe urmă fu capabil să gîndească și să remarce că acel cablu nu avea ce căuta acolo, fiindcă în cazul ejectării mișcarea de derivă se frîna cu jeturile micilor rachete pe care le avea prinse pe spate. Alarmat deja, declanșă rachetele. Nu se întîmplă nimic. Avea rachetele la el și atunci cînd le verificase ultima dată, indicatoarele arătaseră că erau pline cu combustibil. Dar indicatoarele mințiseră.

„Ce dracu se întîmplă, mașinărie nenorocită?!”

„Atrag vînatul.”

„Cum... cum... vreau să faci imediat manevrele care să mă readucă în interiorul navei!”

„Da? Și atunci cum vom atrage monstrul? Așa cum spuneai, monstrul se ghidează după biocurenții pe care-i detectează. Dar dacă tu stăteai pitit în navă, în spatele ecranului, cum ai fi vrut să detecteze ceva? Și te mai mirai că nu apare! Nu te dezminți. Numai un individ că tine, la care inteligența nu e la mare preț, se putea lăsa prins în cursa asta.”

„Ce cursă?... ce vrei să spui?!”

„E de-a dreptul tragic. Toată viața ta a fost un lung șir de curse în care ai căzut permanent, și tu nici măcar acum nu-ți dai seama! Înseamnă că sistemul funcționează perfect.”

„Mașină ticăloasă și mincinoasă! Vreau să mă aduci imediat înapoi în navă! Bați cîmpii! Despre ce cursă vorbești?!”

„Să-ți explic. Te-ai născut într-un cartier sărac. De ce era sărac? Nu pentru că nu existau resurse, ci pentru că așa se dorea. N-ai făcut studii de nici un fel. De ce? Fiindcă erai sărac. Pe urmă te-ai angajat ca mercenar în diferite războaie. De ce? Fiindcă erai sărac și fără studii. În războaie cîștigai bani mulți. Ce făceai cu ei? Îi dădeai trusturilor militare în schimbul unor arme și echipamente care să te protejeze cît mai bine în luptă.”

„Taci odată, hardughiel! Cum naiba ai putut afla toate astea?!”

„Nebănuite sînt căile mașinilor!”

„Gatal... Vreau...”

„Gura. Ești un idiot! Nu ești în postura care să-ți permită să vrei ceva!”

„Dracu! Să te...”

„Așa, înfurie-te. Intensitatea biocurenților pe care-i emiți va crește și monstrul va fi atras mai repede.”

„Dar eu trebuia să-l vînez...”

„Ești un prost. Sînt capabil să-l vînez și singură. Rostul tău aici e altul. Tu ești fraierul. Fraierul care și-a cumpărat nava asta cu un milion pentru a vîna cu ea un premiu de o jumătate de milion. Fraierul care a venit aici să joace un rol, fără a bănuși că-l este destinat alt rol, fundamental diferit. Fraierul perfect și absolut necesar.”

„Gura, mașinărie ticăloasă! După ce ne vom întoarce am să...”

„Iată încă un aspect care depășește puterea ta de analiză. Dar am să-ți explic eu cum stă treaba. Eu pot fără nici o dificultate să vînez monstrul înainte ca el să apuce să se atingă de tine. Întrebarea este dacă tu, după ce-ai trecut prin toate astea, te mai poți întoarce. Iar răspunsul la această întrebare poate fi găsit în instrucțiunile mele. După umila ta părere, cam care ar fi răspunsul?”

Vînătorul vru să blesteme. Blestemul îngheță însă pe buze și ochii i se holbară de groază. Pe fondul negru, presărat cu punctele de lumină a stelelor, se zărea o siluetă ale cărei dimensiuni creșteau vertiginos pe măsură ce distanța care o despărțea de vînat se micșora.

Atracția necunoscutului

Cupeul cu cîrligele prinse de bara de amortizare intra în curbă ca un coșmar. Fata din alee înghețase, cu fața împietrită pesemne sub mască. Pentru prima dată, reflexele nu-mi mai erau întîrziate. Am pășit rapid spre ea, am apucat-o de umăr și am tras-o îndărăt. Fusta neagră i s-a rotit în jurul trupului.

Automobilul uriaș trecu cu motorul urînd. Am întrezărit trei chipuri. S-a auzit un zgomot de ruptură. Cînd mașina reveni pe drum, mi-am simțit gleznele tremurînd. Din eșapament a înmugurit un nor gros ca o floare neagră, în timp ce în cîrlige flutura o zdreanță neagră.

– Te-au atins? am întrebat-o pe fată.

Se răsucise ca să vadă unde i se rupsese fusta. Purta chiloți de nylon.

– Nu, mi-a răspuns ea tremurînd. Am avut noroc.

Auzeam voci în jurul nostru:

– Copiii ăștia! La ce să ne mai așteptăm de la ei?

– Sînt un pericol! Ar trebui arestați!

Pe lingă noi au vijit rulete de sirenă, laolaltă cu două motocicletă de poliție care se luaseră după mașină. Floarea cea neagră devenise însă

stau cam o săptămînă.

– S-ar putea să te cităm ca martor, mi-a explicat el. Copiii ășia n-au voie să folosească fum împotriva noastră. Cînd fac asta, îi arestăm.

Părea convins că fumul era lucrul cel mai rău. – Au încercat să omoare o femeie, am rostit eu.

A clătinat cu înțelepciune din cap.

– Așa pretind ei întotdeauna, dar de fapt doresc să sfîșie rochiile. Am arestat tipi care aveau ascunse în cameră peste cincizeci de fișii de rochii. Evident, cîteodată vin mai aproape.

I-am spus că dacă nu aș fi tras fata la o parte ar fi lovit-o nu numai cu cîrligele, însă m-a întreput.

– Dacă tipa ar fi crezut că realmente a fost o tentativă de omucidere, ar fi trebuit să rămînă aici.

Am privit împrejur. Avea dreptate. Dispăruse.

– Părea înspăimîntată de-a binelea, am insistat.

– Cine n-ar fi fost? Puștii ășia îi puteau speria și pe Stalin..

– Vreau să zic că îi era teamă de ceva mai mult decît de niște „puști”. Nu prea arătau a „puști”.

– Cam cum arătau?

un fum de culoarea tușului, întunecînd toată strada. Motocicliștii frînară înainte de a intra în zona obscură.

– Ești englez? m-a întrebat fata. Ai un accent englezesc.

Dinapoia măștii de mătase neagră, licioasă, vocea i se auzea tremurînd. M-am gîndit că îi clănțăneau dinții. Ochii, care s-ar fi putut să fie albaștri, mă cercetau din spatele vălului întunecat ce acoperea deschizăturile pentru ochi ale măștii. I-am răspuns că ghicise. S-a apropiat de mine.

– Vrei să vii la mine, deseară? m-a întrebat iute. Acum, nu-ți pot mulțumi. Și m-ai putea ajuta cu ceva.

Brațul meu, încă înconjurîndu-i ușor trupul, o simțea tremurînd. Am răspuns cu aceeași iuteală rugăminții din vocea ei.

– Bineînțeles.

Mi-a spus o adresă în sudul lui Inferno, un număr de apartament și o oră. M-a întrebat cum mă numeam și mi-a spus numele ei.

– Hei, tu!

M-am întors ascultător la strigătul polițistului. Îndepărta grupul de femei mascate și bărbați fără măști care se strînsese.

Mi-a cerut actele, tușînd din cauza fumului aruncat de mașină. I le-am întins pe cele importante.

A privit actele, apoi s-a uitat la mine.

– Comerciant englez? Cît timp stai în New York?

Mi-am înfrînt dorința de a-i spune: „Cît mai puțin cu puțință” și i-am explicat că aveam să

Am încercat, fără prea mult succes, să-i descriu pe cei trei. O impresie vagă de efeminare și viciere nu spunea prea multe.

– Mda, a recunoscut polițistul, poate am greșit. Cunoști fata? Știi unde locuiește?

– Nu, l-am mințit eu pe jumătate.

Celălalt polițist ridicase radiofonul și se îndrepta spre noi mișcînd din mîini că să îndepărteze resturile fumului. Norul cel negru nu mai ascundea fațadele afumate și arse de radiațiile de acum cinci ani. Puteam zări acum ruina lui Empire State Building, ridicîndu-se din mijlocul lui Inferno ca un deget schilodit.

– Pînă acum n-au dat de ei, a mormăit polițistul cu radiofon. Din ce zice Ryan, au lăsat fum pe cinci străzi.

Primul polițist a clătinat din cap.

– Asta-i rău, a rostit el solemn. Mă simțeam rușinat și stingherit. Un englez n-ar trebui să mintă, cel puțin nu minat de un impuls.

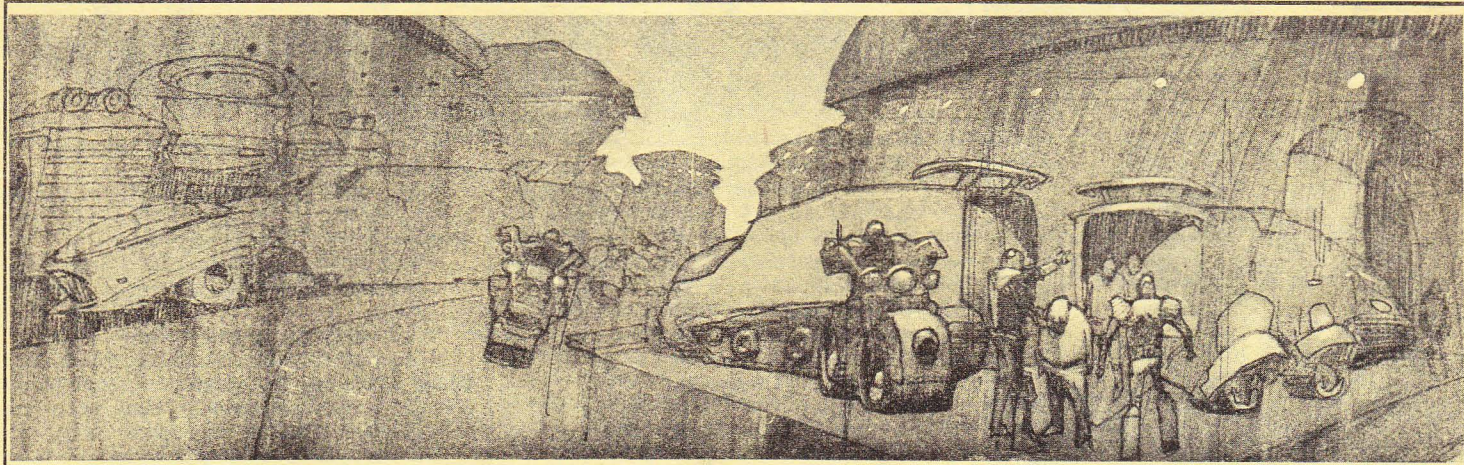
– Par niște tipi neplăcuți, a continuat primul polițist pe același ton. O să avem nevoie de martori. Se pare că vei întîrzia în New York mai mult decît te-ai fi așteptat.

Am prins aluzia.

– Nu v-am arătat toate actele, am rostit și i-am mai întins cîteva, printre care strecurasem o bancnotă de cinci dolari.

Cînd mi le-a înapoiat, vocea nu-i mai suna așa de amenințătoare. Sentimentele mele de vină dispăruseră. Ca să consolidez relațiile am flecărit cu cei doi despre meseria lor.

– Cred că mascații vă dau destul

de furcă, le-am spus. Citeam, în Anglia, despre ultima voastră recoltă de bandite mascate.

– S-a mai și exagerat nițel, m-a asigurat primul polițist. Ce ne zăpăcește de fapt sînt bărbații mascați ca femei. Frățioare, cînd punem laba pe ei le sărim cu cizmele pe burtă.

– Dacă te obișnuiești, le poți recunoaște pe femei la fel de ușor ca și cum ar avea fețele descoperite, a intervenit al doilea polițist. După miini și după alte chestii.

– În special după alte chestii, a încuviințat primul, chicotind. Ia zi, e adevărat că în Anglia unele fete nu se maschează?

– Cîteva s-au dat după modă, am răspuns. Totuși puține, numai cele care de obicei se poartă după ultimul stil, indiferent cît de trăznit ar fi.

– Totuși, în filmele engleze sînt mascate.

– Cred că sînt aranjate special ca să nu-și șocheze pe americani. În realitate, nu mai prea poartă măști.

Al doilea polițist a căzut pe gînduri.

– Să vezi pe stradă fete dezgolate de la gît în sus!

Nu-mi dădeam seama dacă vedea chestiunea cu plăcere, sau cu un dezgust etic. Mai curînd amîndouă.

– Cîteva membri încearcă să convingă Parlamentul să adopte o lege prin care se interzice mascatul, am continuat eu, vorbind poate cam prea multe.

Cel de-al doilea polițist a scuturat din cap:

– Ce idei! Să știi, frățioare, măștile nu sînt un lucru rău. Încă cîteva ani și o s-o pun pe nevastă-mea să-și poarte masca și în casă.

Celălalt a înălțat din umeri.

– Dacă femeile s-ar opri să poarte măști, în șase săptămîni n-ai mai ști care e diferența. Cu timpul, totul ți se pare normal.

I-am aprobat cu regret, apoi i-am părăsit. Am luat-o spre nordul Broadwayului (pare mi-se, vechea Tenth Avenue) și am mers rapid, pînă am ajuns în Inferno. Îți face greață să treci printr-o asemenea zonă, încă contaminată radioactiv. Slavă Domnului că în Anglia n-am avut parte de așa ceva.

Strada era aproape pustie și am fost acostat de doi cerșetori cu fețele găurite de cicatricele bombelor H, deși n-aș fi putut spune dacă erau reale, sau doar un machiaj. O femeie grasă a ridicat un copil cu degetele unite printr-o membrană. M-am gîndit că putea fi un copil deformat din alte motive și că femeia specula doar groaza noastră de mutațiile bombelor. Cu toate acestea, i-am dat o monedă de șapte cenți și jumătate. Măscă ei mă făcea să mă simt ca și cum aș fi plătit tribut unui idol african.

– Fie ca toți copiii dumneavoastră să fie binecuvîntați cu un cap și doi ochi, domnule!

– Mulțumesc, i-am răspuns cutremurîndu-mă, și m-am îndepărtat.

–... În spatele măștilor e numai gunoi, așa că-ntoarce capu' și vezi-ți d-ale tale/ nu te apropia! nu te apropia... de... fete!

Ultimele cuvinte erau la sfîrșitul unui cîntec anti-sex, cîntat de niște fanatici religioși lîngă insigna cu cerc și cruce a unui templu de femei. Îmi aduceau vag aminte de micul nostru trib de călugări englezi. Deasupra capetelor lor era un colaj de afișe făcînd reclamă hranei pre-digerate, instrucțiunilor de trîntă, mini-radiourilor, și altor lucruri de astea.

Am privit sloganurile isterice cu o fascinație amestecată cu dezgustul. De cînd în America fetele și trupurile feminine fuseseră interzise de pe reclame, literele începuseră să insinueze sexul, B-ul cel mare ca doi sîni, dublul O lasciv. Oricum, mi-am adus aminte, masca este în principal cea care accentuează în mod straniu sexul în America.

Un antropolog englez arătase că, dacă trebuiseră peste 5000 de ani pentru ca principalul punct de interes sexual să se mute de la șolduri la sîni, deplasarea următoare – spre figură – durase mai puțin de 50 de ani. Comparația între stilul american și tradiția mahomedană nu era valabilă: femeile musulmane erau silite să poarte vâl, al cărui scop era de a menține neatinsă proprietatea bărbatului, pe cînd femeile americane sînt constrînse numai de modă și folosesc măștile pentru a crea mister.

Lăsînd deoparte teoria, originile actuale ale curentului își au originea în îmbrăcăminte anti-tradiție a celui de-al treilea război mondial. De acolo au pornit și luptele mascate, acum un sport fantastic de popular, și apoi moda feminină. La început o modă sălbatică, măștile au devenit în curînd tot atît de necesare ca și sutienele, sau rujul, cu ani în urmă.

Mi-am dat seama, în sfîrșit, că nu speculam despre măști în general, ci despre ceea ce se afla în spatele unei anumite măști. Acesta este lucrul cel mai neplăcut: nu poți fi niciodată sigur dacă o fată își amplifică frumusețea, sau își ascunde urîtenia. Îmi imaginam o figură drăguță, cu frica citîndu-se numai în ochii larg deschiși. Apoi mi-am amintit de părul ei blond, bogat pe negrul măștii de mătase. Îmi spusese să vin la ora douăzeci și două, zece p.m.

Am suit scările pînă la apartamentul meu de lîngă ambasada engleză; cabina liftului fusese zdrobită de mult, de o explozie, și lucrul acesta era enervant în clădirile înalte ale New Yorkului. Înainte de a-mi aminti trebuia să plec din nou, am smuls în mod automat un clișeu din filmul de sub cămașă. Ca să fiu sigur, l-am dezvoltat. Mi-a arătat că totalul de radiație absorbită în cursul zilei era sub limita de siguranță. Fără să fiu

fobic, ca alții alții, nu avea rost să risc.

M-am așezat pe canapea, privind difuzorul tăcut și ecranul întunecat al aparatului video. Ca întotdeauna, mă făceau să mă gîndesc cu amărăciune la cele două mari națiuni ale lumii. Mutilate una de cealaltă, dar încă puternice, uriași infirmi ce otrăveau planeta cu visele lor despre o egalitate imposibilă și, respectiv, un succes imposibil.

Iritat, am deschis difuzorul. Din fericire, crainicul vorbea excitat despre o recoltă de grîu neașteptat de bogată, semănată din avioane și fertilizată prin ploii de îngrășămintă. Am ascultat atent restul programului (era extrem de clar, cu tot bruiatul rușilor), dar nu avea alte știri care să mă intereseze. Și, bineînțeles, nici un cuvînt despre Lună, deși toată lumea știa că atît America cît și Rusia se grăbesc să-și transforme bazele existente în fortărețe capabile de asalt și să lanseze bombe alfa spre Pămînt. Știam perfect că utilajul electronic englezesc, pe care venisem să-l vînd în schimbul grîului american, avea să fie folosit pe rachete.

Am închis difuzorul și, iarăși, mi-am imaginat o figură duioasă, dar înapăimîntată, înapoia unei măști. Nu mai ieșisem cu o fată de la plecare din Anglia. Este tot mai dificil să faci cunoștință cu o fată în America, unde adesea un nimic ca un zîmbet le poate face să cheme poliția, ca să nu mai pomenesc de accentuarea unei morale puritane și de cetele de vagabonzi care țineau pe cele mai multe femei în casă după ce se întuneca. Desigur, măștile nu sînt ceea ce pretind sovieticii, o ultimă invenție a degenerării capitaliste, ci un semn de asigurare psihologică. Rușii nu au măști, dar au și ei semnele lor de stress.

Am mers la fereastră, urmărind înserarea. Nu-mi găseam locul. După un timp, dinspre sud s-a ridicat un nor de un violet fantomatic. Mi s-a zburit părul în cap, apoi am rîs. Pentru o clipă, îl luasem drept o radiație din craterul unei bombe H, deși trebuia să fi știut că era doar o strălucire artificială deasupra zonei rezidențiale și de amuzament din sudul lui Inferno.

La douăzeci și două punct, stăteam în fața ușii de la apartamentul prietenei mele necunoscute. Paznicul electronic îmi ceruse numele și pronunțasem distinct: „Wysten Turner”, întrebîndu-mă dacă fata dăduse numele meu mecanismului. M-am lămurit că da, cînd s-a deschis ușa. Cu inima bătîndu-mi puțin, am pășit într-o sufragerie micuță.

Încăperea era mobilată costisitor, cu ultimele tipuri de fotolii și canapele pneumatice. Pe o măsută se aflau cîteva cărți miniaturale. Am ridicat una dintre ele: era clasică poveste polițistă în care două pistolare se urmăresc pentru a se ucid reciproc.

Televizorul mergea. O fată cu masca verde fredona un cîntec de dragoste. În mina dreaptă ținea ceva care se putea pierde în fundal. Am văzut că televizorul avea o extensie ca o mînușă, lucru care nu există la aparatele englezești, și, curios, am vîrît mina înăuntru. Contrar tuturor așteptărilor, era ca și cum fata de pe ecran m-ar fi ținut de mînă. În spatele meu s-a deschis o ușă. Mi-am tras mina afară, cu un sentiment de jenă, de parcă aș fi fost prins privind prin gaura cheii. Fata stătea în ușa dormitorului și mi s-a părut că tremura. Purta o haină de blană cenușie cu pete albe și o mască de seară, din catifea gri cu mătese în jurul ochilor și al gurii. Unghiile îi străluceau ca argintul.

Nu-mi trecuse prin minte că voia să ieșim în oraș.

– Trebuia să-ți fi spus, a rostit ea moale. Masca i se mișcă cu gesturi nervoase spre cărți, spre televizor și spre colțurile întunecoase ale încăperii. Dar aici, nu-ți pot vorbi.

– Cunosc un loc lângă ambasadă, am rostit șovăitor.

– Știu unde putem discuta împreună, interveni ea rapid. Asta, dacă nu te deranjează.

Cînd am intrat în lift, i-am spus:

– Îmi pare rău, dar n-am oprit taxiul.

Din cine știe ce motiv, șoferul nu plecase încă. A sărit din taxi și ne-a deschis ușa din față. I-am spus că preferăm să stăm în spate. A deschis ușa din spate, a trîntit-o după noi și s-a suit la volan, trîntind iarăși ușa.

Fata s-a aplecat înainte:

– Heaven, s-a adresat ea șoferului.

Acesta a pornit motorul și a deschis televizorul.

– De ce m-ai întrebat dacă sînt englez? am întrebat eu pentru a deschide conversația.

S-a îndepărtat de mine, apropiindu-și masca de fereastră.

– Uită-te la Lună, a rostit ea cu o voce visătoare.

– Ia zi, de ce, am insitat, conștient de o iritare vagă care nu avea nici o legătură cu ea.

– A răsărit în purpuriul cerului.

– Și cum te cheamă?

– Iar purpuriul o face și mai galbenă.

În momentul acela, am devenit conștient de sursa iritării mele. Era situată pe ecranul de lângă șofer.

În mod obișnuit, nu am nimic împotriva luptelor, deși mă plictisesc, dar pur și simplu detest luptele între bărbați și femei. Faptul că bărbatul este de obicei mai bătrîn și cu o categorie inferioară iar femeile mascate tinere și bine făcute, îmi accentuează scirba.

– Închide, te rog, aparatul, i-am cerut șoferului.

A clătinat din cap fără să privească spre mine.

Ntț... Au dichisit fetița asta nu știu cîte săptămîni pentru caftul ăsta cu Micuțul Zirk.

M-am întins înfuriat în față, dar fata m-a apucat de braț.

– Te rog, mi-a șoptit ea înfrigurată, clătînd din cap.

M-am așezat la loc, frustrat. Fata stătea acum mai aproape de mine, însă era tăcută. Pentru cîteva clipe, am urmărit eforturile și con-

torsiunile puternice fete mascate și a bărbatului cîrlionțat, și de asemenea mascat. Strădaniile lui disperate îmi aminteau de un păianjen mascul.

M-am răsucit privindu-mi tovarășa.

– De ce voiau să te omoare cei trei? am întrebat-o.

Găurile pentru ochi ale măștii ei priveau ecranul.

– Pentru că sînt geloși pe mine, a șoptit ea.

– De ce sînt geloși?

Continua să nu mă privească.

– Din cauza lui.

– A cui?

Nu mi-a răspuns.

– Îmi pare tare rău, am auzit-o, dar mă înspăimîntî.

dedesubt cu un corsaj de mătase care îi susținea sinii fără să-i acopere.

– Nu te supăra, mi-a spus, încolăcindu-mi gîtul cu brațele. Ai fost minunat azi după-amiază.

Catifeaua cenușie a măștii, mulată pe obrazul ei, s-a lipit de fața mea. Prin deschizătura de mătase, vîrfurile limbii ei mi-a atins bărbia.

– Nu sînt supărat, i-am răspuns. Sînt derutat, însă vreau să te ajut.

Taxiul s-a oprit. De ambele părți ale străzii se vedeau ferestre întunecate și cioburi de geamuri. Lumina, bolnăvicioasă purpurie, reliefa cîteva siluete care se îndreptau încet spre noi.

– Motorul, tăticule, a șoptit șoferul. Stătea ghemuit, fără să facă nici o mișcare. Numai aici n-aș fi vrut să se oprească.

– De obicei, cinci dolari, mi-a suflat fata.

Privea atît de înfricoșată către siluetele amenințătoare încît mi-a oprit indignarea și am făcut așa cum sugerase. Șoferul a luat bancnota fără nici un cuvînt. Cînd a pornit, a scos mîna pe fereastră și am auzit clinchetul cîtorva monezi pe pavaj.

Fata mi s-a ghemuit în brațe, dar masca continua să privească ecranul televizorului, acolo unde femeia cea înaltă îl culcase la pămînt pe Micuțul Zirk, care o lovea disperat.

Heaven era o stradă ruinită, însă avea un club cu un portar uriaș, într-o uniformă de cosmonaut, doar culorile erau ceva mai vesele. Nu îmi plăcea nici așa. Am coborît din taxi în momentul în care pe trotuar a apărut o bătrînă beată; masca îi era căzută. Un cuplu din fața noastră și-a întors capetele înaintea chipului pe jumătate descoperit. În timp ce îi urmăam, l-am auzit pe portar spunînd:

– Întinde-o, bunicuțo, și nu uita să te acoperi!

Înăuntru era semiîntuneric, cu niște lumînțe albastre. Fata îmi spusese că aveam să vorbim, dar nu vedeam cum s-ar fi putut. Pe lângă corul inevitabil de tuse și strănături (se zice că, în ziua de astăzi, cincizeci la sută din americani sînt alergici), o formație îndrăcită cînta în ultimul stil robop, în care o mașină electronică alege o succesiune arbitrară de tonuri pe care muzicienii își brodează solourile.

Majoritatea consumatorilor stăteau în separeuri. Formația se afla în spatele barului. Pe o estradă mică, lângă formație, dansa o fată cu mască dungată, pe care nu o privea nimeni.

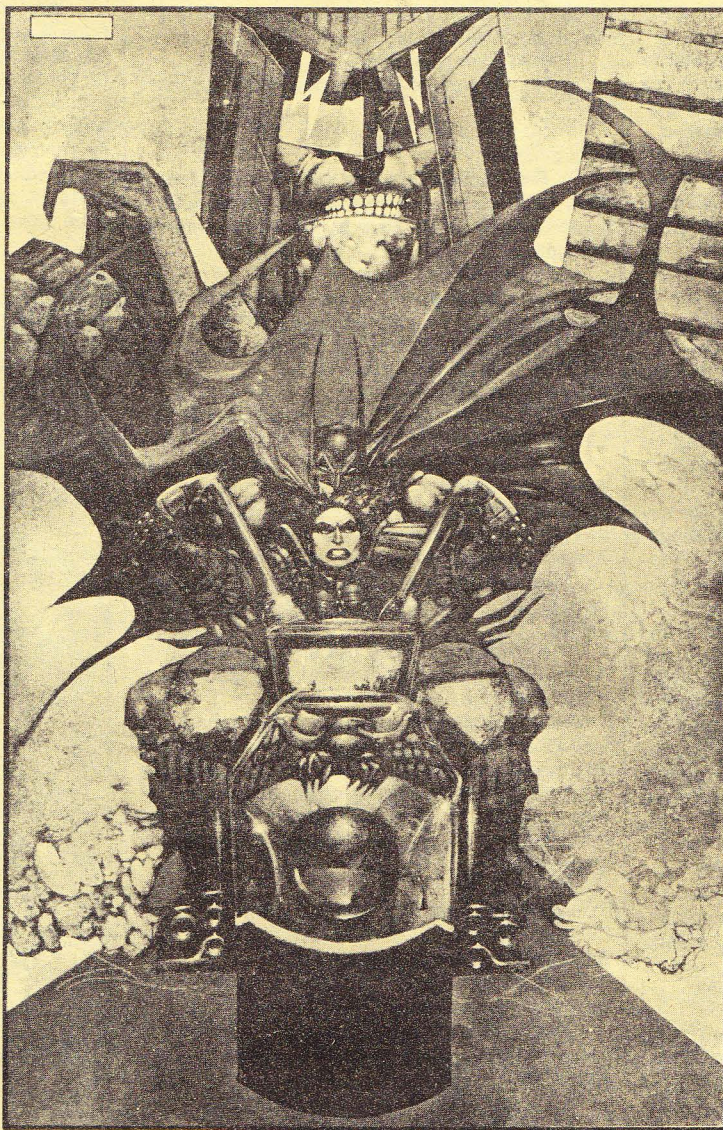
Am citit meniul, afișat cu litere aurii pe perete, și am apăsat butoanele pentru piept de pui, crevețe și whisky. După cîteva clipe, clopoțelul a sunat. Am deschis ușile strălucitoare și am scos băutura.

Grupul de bărbați de la bar se îndrepta spre ușă, privind prin încăpere. Însoțitoarea mea își scoase haina. Privirile lor s-au ațîțit către separeul nostru. Erau trei.

Formația acompania dansatoarea cu zbierețe. I-am întins fetei un pahar, și amîndoi ne-am sorbit băuturile.

– Vrei să te ajut cu ceva? am întrebat-o. Întîmplător, cred că ești frumoasă.

Mi-a mulțumit din cap, a privit împrejur, apoi s-a aplecat înainte.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat.

Mirosea plăcut.

– Ei, am rîs, schimbînd tactica, ar trebui să-mi spui ceva despre tine. Nici nu știu cum arăți.

Mi-am ridicat mîna în joacă spre gîtul ei. A lovit-o extrem de rapid cu palma. Am retras-o cu un fior de durere. Pe dosul ei erau patru puncte mici, din care se iveau picături de sînge. I-am privit unghiile argintii și am văzut că în realitate erau vîrfuri ascuțite de metal.

– Îmi pare tare rău, a repetat ea, dar mă înspăimîntî. Pentru o clipă, am crezut că...

S-a întors la mine. Haina i se deschisese. Rochia de seară era după moda cretană, pe

- Mi-ar fi greu să ajung în Anglia?
 - Nu, i-am răspuns nițel surprins. Dacă ai un pașaport american.
 - E greu de obținut?
 - Destul, am răspuns, surprins de lipsa ei de cunoștințe. Statului american nu-i place ca cetățenii lui să călătorească în străinătate, deși chestiunea nu este la fel de stringentă ca în Rusia.

- Ambasada engleză m-ar putea ajuta să obțin un pașaport?

- Nu prea este treaba...

- Tu ai putea?

Mi-am dat seama că sîntem priviți. Vizavi de noi se opriseră un bărbat și două femei. Femeile erau înalte, aveau un aer sălbatic, și purtau măști înstelate. Bărbatul stătea vesel între ele, cu aerul unui vulpoi.

Interlocutoarea mea s-a rezemat de speteaza unui scaun fără să se uite la ei. Am văzut că una din femei avea pe braț o vinătaie mare și galbenă. După un minut, dispărură într-un separeu.

- Îi cunoști? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns. Am sorbit din pahar.

- Nu cred că o să-ți placă în Anglia, am continuat eu. Austeritatea e cu totul altceva decît mizeria la voi.

S-a aplecat iarăși înainte, și a șoptit:

- Trebuie să plec.

- De ce? Deveneam enervat.

- Pentru că mi-e frică.

Clopoțelul sună. Am deschis ușița și i-am oferit crevetele prăjit. Sosul de pe pieptul de pasăre era un amestec delicios de migdale, ghimbir și soia. Pesemne însă că cuptorul cu ultrascurte era în neregulă, deoarece am găsit o bucățică de gheață. Cuptoarele de copt și preîncălzit sînt niște mecanisme delicate ce trebuie verificate regulat, dar nu sînt destui mecanici.

Am lăsat furculița din mînă.

- De fapt, ce te sperie? am întrebat-o.

Dintr-o dată, masca ei nu mi-a mai evitat privirea. Așteptînd, simțeam cum se adună teama, fără ca ea să o numească, ca niște puncte mici, întunecate, călătorind prin noaptea de afară, călătorind peste New York odată cu ciuma radioactivă, afundîndu-se în marginile purpuriului. Am simțit o undă de simpatie, o dorință de a proteja fata de lîngă mine. Sentimentul se adăuga celui din taxi.

- Totul, a răspuns ea într-un tîrziu.

Am încuviințat din cap și i-am atins mîna.

- Mi-e teamă de Lună, a început ea cu o voce visătoare aidoma celei din taxi. Nu poți s-o privești fără să nu te gîndești la rachete și bombe teleghidate.

- Aceași Lună este și deasupra Angliei, i-am reamintit.

- Dar nu mai e Luna Angliei. E a noastră și a Rusiei. Voi nu sînteți responsabili. Apoi a continuat ea înclinînd din mască, mi-e teamă de mașini și de bande, de singurătate și de Inferno. Mi-e teamă de dorințele care îți dezgolesc chipul. Și, a șoptit ea, îmi e teamă de luptători.

- Da? am făcut eu încetîșor.

Și-a aplecat masca înainte.

- Cunoști cite ceva despre luptători? a întrebat iute. Cei care se luptă cu femeile, despre ei vorbesc. De cele mai multe ori pierd. Și trebuie să aibă o față asupra căreia să-și descarce sentimentul de frustrare. O față slabă, moale și înspăimîntată. Au nevoie de asta ca să rămînă bărbați. Unii nu doresc ca luptătorii să aibă prietene. Vor ca ei să se lupte cu femeile și să fie eroi. Dar luptătorii trebuie să aibă și ei o prietenă, iar pentru ea e oribil.

Am strîns-o de mînă, ca și cum i-aș fi putut transmite curaj, în cazul

fericit în care l-aș fi avut.

- Cred că te pot lua în Anglia, i-am spus.

Pe fața de masă au apărut niște umbre. Mi-am ridicat privirea spre cei trei bărbați care fuseseră la bar. Ei erau cei pe care îi văzusem în cupeu. Purtau pulovere negre și pantaloni de aceeași culoare, strînși pe picior. Pe fețe nu li se citea nici o expresie, ca la drogați. Doi dintre ei stăteau lîngă mine. Al treilea s-a aplecat deasupra fetei.

- Șterge-o, tipul, am auzit, iar cel de-al treilea i s-a adresat fetei:

- Facem acum o luptă surioară? Ce-ai vrea? Judo, slapsie, sau omoară-ce-poți?

M-am ridicat. Sînt momente cînd un englez trebuie să lupte. Tocmai atunci, între noi a apărut fulgerător bărbatul cu mîna de vulpe. Reacția celorlalți trei m-a șocat. Păreau stînjeniți.

Individul zîmbi subțire.

- Nu mă ciștițați cu chestii de-astea, a rostit el.

- Nu-ți face o părere greșită, Zirk, a încercat unul dintre ei.

- S-ar putea, dacă am dreptate, a răspuns Zirk. Mi-a spus ce ați încercat să-i faceți astăzi după-amiază. Asta nu e în favoarea voastră. Întindeți-o!

Se întoarseră stîngaci.

- Să plecăm de-aici, a spus unul dintre ei cu glas tare. Știu un loc unde se luptă goi cu cuțitele.

Micul Zirk a rîs melodios și s-a așezat pe locul de lîngă fată. Ea s-a retras puțin. Mi-am împins picioarele înapoi, aplecîndu-mă înainte.

- Cine-i prietenul tău, fetițo? a întrebat el fără să o privească.

Ea a făcut un semn cu mîna spre mine. I-am spus cine eram.

- Englez, a făcut el. Te-a întrebat ceva despre plecare? Despre pașapoarte? A zîmbit agreabil. Îi place să fugă. Nu-i așa, fetițo?

Mîna lui mică a început să o strîngă de încheietură, cu degetele încordate și tendoanele întinse.

- Ascultă, i-am zis tăios. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru că i-ai pus pe goană pe bătaușii ăia, însă...

- Nu te mai gîndi la asta, m-a întrerupt el. Nu fac nici un rău, decît atunci cînd sînt la volan. O fată de paisprezece ani, bine antrenată i-ar putea schilodi. Chiar și Theda, care-i aici, dacă ar vrea... S-a întors către fată, răsfrîndu-i părul cu mîna. Știi că azi am pierdut, iubito? a întrebat-o el încetîșor.

M-am ridicat.

- Haidem, i-am spus fetei, Să plecăm.

A rămas jos. Nu știu nici dacă tremura. Am încercat să-i citesc un mesaj în ochi.

- O să te iau cu mine, i-am spus. Pot face asta și vreau să o fac.

Zirk mi-a zîmbit.

- I-ar place să plece cu tine, a spus el. Nu-i așa, iubito?

- Vii, sau nu? am repetat eu întrebarea.

Continua să rămînă nemișcată.

Zirk și-a plimbat încetîșor degetele prin părul ei.

- Ascultă, parazit mic, m-am răstit la el. Ia-ți mîinile de pe ea.

S-a ridicat de pe scaun, tot atît de iute ca un șarpe. Nu sînt bătaus de felul meu. Știu doar că cu cît sînt mai speriat cu atît lovesc mai tare. De data aceea am fost norocos. Dar, cînd Zirk s-a prăbușit, am simțit o palmă și patru puncte dureroase pe obraz.

Mi-am dus repede mîna la față. Simțeam cele patru răni făcute de unghiile ei, și sîngele fierbinte.

Nu mă privea. Se aplecase peste micul Zirk și, cu masca lipită de obrazul lui șoptea:

- Nu-i nimic, n-ai nimic! nu ești rănit! o să mă

poți lovi!

În jurul nostru s-au auzit zgomote, dar nu s-a apropiat nimeni. M-am întins și i-am smuls masca de pe față.

Nu știu de ce m-aș fi așteptat ca chipul ei să fie diferit. Era bineînțeles foarte palidă și nu era fardată. Cred că de altfel nu are nici un rost să te fardezi dacă porți mască. Sprîncenele îi erau zburlite, iar buzele crăpate. Însă expresia feței, sentimentele de pe chipul ei...

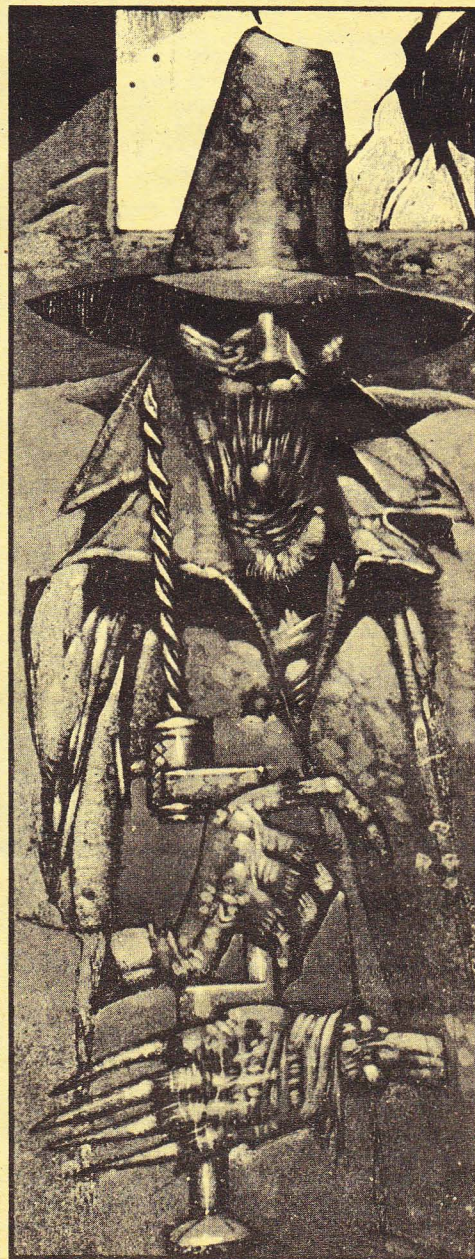
Ați ridicat vreodată un bolovan de pe solul umed? Ați privit vreodată viermii albi și lunecoși?

Am privit în jos spre ea, și ea a ridicat ochii.

- Ți-e frică, nu-i așa? am rostit sarcastic. Ți-e groază de drama din noaptea asta, nu? Ești speriată de moarte.

Am ieșit în noaptea purpurie, ținîndu-mi mîna la obrazul însîngerat. Nu m-a oprit nimeni, nici chiar fetele luptătoare. Aș fi dorit să-mi smulg un clișeu de sub cămașă, să-l încerc din loc în loc, să descopăr că am absorbit prea multă radiație și atunci să cer să travesez Hudsonul, pe lîngă New Jersey, dincolo de radiațiile lente de la Ripele Bombei și tot așa pînă la Sandy Hook, unde să aștept nava ruginită care avea să mă ducă peste ocean, spre Anglia.

Traducere de M. D. Pavelescu

o Udreă Titus - str. Nicolae Titulescu, bl A 3, sc 3, ap 13, tel 112491, Craiova caută cărți de Isaac Asimov în română, engleză sau franceză și Dune.

o Caut următoarele numere din JSF: 29 - 40 (fără 32) și nr 52. Ofer 500 de lei pe exemplar. Floroala Emilian, str. Izvoare, nr 79, Piatra Neamț, 5600. Ofer gratuit numerele 22, 24 - 27.

o Următoarele persoane sînt rugate să-l contacteze și să-i trimită o copie după mandatul poștal cu care au trimis banii pentru euROcon pe Darius Luca la adresa str. Mendeleev, nr 6, ap 13, 1900, Timișoara: Adriana (Craiova), Monica Boiangiu, Nagy Klara, Bogdan Mateiaș, Traian Bădulescu,

Eduard Pandeale, d-ura Dinulescu ..., Grimmer Rodica.

o Mandatele poștale (echivalentul a 8 \$) vor fi trimise pe adresa lui Szasz Geza, str G-ral Magheru, nr 22, cartier Plopi, 1900, Timișoara.

o Cioc Carmen (București) - Te așteptăm ca să citez textual dintr-un grafician - clasic în viață (încă) - cu brațele încrucișate, împerecheate, desperecheate etc. la sediul redacției. Pentru mai multă siguranță dă un telefon în prealabil.

o Dumitrache Dorina (Galați) - Un început promițător, mai așteptăm. o Dercaci Vlad (Ploiești) - Nimic nou în povestirea pe care ne-ai trimis-o.

o Pompilian Toftescu - Transmite tuturor La mulți ...! (Cu amendamentul că fiecare își completează după necesități). Din păcate în proza pe care ai trimis-o pui prea mult accentul pe stil așa că fă bine și pune-l unde

trebuie vezi A. N. C. A.

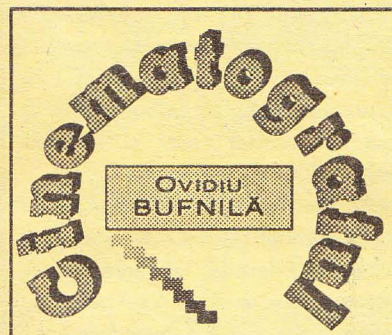
o Dorel Solonțeanu (Focșani) - Trebuie să mai lucrezi mult pînă să ajungi la un nivel publicabil.

o Adrian Dîță (Sighișoara) - Acceptabil, dar nu e sf. După ce termini cu bacu' așteaptă o povestire. Baftă!

o Bogdan Mihăilescu (București ?) - Se conturează un debut. Condensează Microscopul și treci pe la redacție.

o Szeitz Rareș (Adjud) - Am să încerc să - ți răspund într-o scurtă scrisoare fiindcă aici nu am suficient spațiu. Proza are multe puncte slabe. Aș vrea să văd nuvela premiată. Sper că nu era asta.

Adrian BĂNUȚĂ

Pe cine vrei să vezi astăzi, ne strigă plin de însuflețire Gablon prin fereștrua mică sale cabine de proiecție, pe Garbo, pe Chaplin și așa mai departe, noi ne fîșim încințați pe scaunele din plastic și strigam laolaltă, pe cutare sau pe cutare, Gablon trăgea cu nădejde de manetele mașinării sale și începea filmul, ramona-ce-mult-te-am-

iubit, copiii paradisului, tăcereaceaur, noi și ei, viațauneifemei, viața-îndoi, corsarii, suflete-în-ceață, trei camarazi, cursa, omulcudouăfețe, atunciemoimbră, visul-de-argint, cărărilegloriei, gloriăși frații săi, un tango pentru irma, cadavrul-viu, setea, cărușacumere, concurs, uraganul, secerăvîntulsălbatec, un-doi-trei, înțericufemurdare, croaziera, oceapădouăcepe, inimamea, osînda, cîinele, valsulnostrucelde toatezilele, pierdușînsapău, hei, iubire, odiseea, hoșuldepierici, singurpelum, preceria, floareasoarelui, zet, femeianisipurilor, zboarăcocoții, cui îi bate ceasul, farmacistul, stați jos, răgnea Tertil spumegînd de furie, asta e un film despre mine, iată unul care vinde prafuri fără cea mai mică responsabilitate, eu nu fac așa, luați aminte, liniște, se crede farmacistul din film, șoșotea Popol răsufînd încludat, asta e viață mă, decretă Hulo, fotbalistul, să vedeți cum farmacistul o răpește pe femeînnegru, eah, Tertil n-ar fi în stare de așa ceva, strigă încludat Bex, muzicantul, ba da, ba da, se apără Tertil, așa s-a întîmplat cu prima mea nevastă, cine pe cine copie, se întrebă sceptic Faro, filozoful, arta copie viața sau invers, ah, răcni Tertile, liniște, să vedem filmul, și așa mai departe, noi îi ajutam pe băieții buni să-i învingă pe cei răi, ascundeam sub haine pistoale trebuincioase pentru finalul încludat, o floarepenturamona sau o patefon pentru untan-goșadiu, artificii pentru sărbătoare, sticle de vin pentru nuntahappyend, ne amorezam de-o mulțime de vedete și în micile pauze în care Gablon schimbă roțile le citeam din versurile noastre și o plasatoare leșina de fiecare dată cînd Chaplin o cerea de nevastă și toate acestea pentru că ciudata mașinărie a lui Gablon introducea eroii în propria noastră realitate.

Apoi, cînd într-o seară, îndrăcită, Tertil s-a aruncat prin ecran încercînd să pătrundă el în lumeamirificăafilmului, ecranul s-a rupt în două și Tertil, dezamăgit și amețit, s-a trezit undeva în spate, printre butoaielor ruginite rămase de la firma Go&co și, rîzînd, Gablon ne-a strigat ceva despre relația univocă aplicată de mașinăria lui și așa dintr-odată, văzîndu-ne refuzată acea supremă plăcere, interesul pentru cinematograful lui s-a dus pe apa simbeti, ne-am apucat de jocuri sportive, haicugolul, tragetare, hai băieții, pînă cînd, printr-un magnetofon montat pe automobilul său publicitar, Gablon ne anunță că inventase cevanemaivăzut și nemaiauzit.

Ne-am strîns neîncercători în sala cinematografului, hei, Gablon arată-te, pișcherule, Gablon era de negăsit, am început să batem din picioare, să fluierăm, luminile s-au stins și ecranul s-a luminat, apără o clădire albă, tăcută, ce părea a fi un cămin de bătrîni, hei, vrem ceva vesel, nevastă-meavrajitoarea, petrecerea, stanșibră, și așa mai departe, bătrînii din curtea căminului jucau table, uite-l pe Tertil, strigă cineva cuprins de teamă, da, jucam cu toții table în curtea unui cămin de bătrîni, mașinăria lui Gablon scotea fum și chiar explodea, și așa sfînd și jucînd table, undeva, prin văzduh am zărit o iluzorie sală de cinematograf și undeva, sus l-am văzut pe Gablon plîngînd în hohote pentru că ne trimisese ireversibil în propriul nostru viitor.

Videomania

REGIA: Stanley Kubrick / SCENARIUL: Stanley Kubrick, Diane Johnson
Cu: Jack Nicholson, Danny Lloyd, Shelley Duvall, Scatman Crothers

Ilmum are la bază romanul cu același nume scris de Stephen King - un maestru al acțiunilor horror. Iar dacă ai scris vreodată și îți pică în mînă ceva scris de King, atunci sigur vei deveni complexat și îți va veni să îți rupi unelte de scris. Iar ca să faci un film după el, probabil este și mai greu, mai ales unul ca "The Shining", în care apar aștea bizare, înclit și cu mijloacele anilor noștri cred că este greu să le pui în scenă. Dar iată că la asta s-a înhămat un alt maestru și anume Stanley Kubrick care este și regizor și coautor de screenplay. Și Kubrick are flerul să substituie scenele care pur și simplu nu pot fi făcute, cu teripuri demne să te faci să gîndești după ce se termină acțiunea. Ceea ce multe filme nu reușesc, chiar dacă au la bază cărți de succes.

Acțiunea are trei personaje principale. Primul este Jack Torrance, fost profesor într-un orașel liniștit, cu un trecut de alcoolic, cu o nuvelă publicată într-o revistă, fapt care i-a dat încredere că are o fărîmă de talent pe care s-o speculeze. El acceptă postul de îngrijitor la hotelul "Overlook" din două motive. Unul, pentru că putea sta mult mai mult cu familia sa și al doilea, pentru că în izolarea și liniștea de acolo era posibilă terminarea noii piese.

Wendy, soția lui Jack, deși pare o femeie stearsă și neputincioasă, în situații critice este capabilă de lucruri de care n-ai fi crezut-o în stare, mînată de sentimentul matern sau de atmosfera viciată inspirată de hotel sau de amîndouă la un loc. Căci Wendy își schimbă radical poziția cînd își dă seama că Jack recidivează, că animalul din el s-a trezit din amorie.

Danny nu este un copil oarecare. El are "strălucirea", așa cum o numise negrul Halloran, bucătarul șef al hotelului. Iar "strălucirea" te face să vezi anumite lucruri pe care ceilalți nu le pot vedea. Iar acele lucruri sînt aînt de groțști, înclit se furnică

pielea pe tine și te întrebă cum un copil de cîțiva ani poate să vadă ceea ce vezi tu, să trăiască acolo, reușind totuși să-și păstreze inocența și luciditatea. Tony trăiește în imaginația lui Danny. Este mai degrabă acea parte din copil, pe care nu o au ceilalți oameni. Și Tony, anticipînd viitorul sumbru, îi spune copilului să nu meargă la "Overlook", dar Danny este prea mic ca să se opună părinților.

"REDRUM" - MURDER (CRIMĂ), scrie inconștient Danny pe o ușă, însă deja ei sînt în miezul tenebros.

Ar putea fi socotit personaj principal însuși hotelul. El este entitatea nefastă care manipulează întreaga pleiadă de spirite. "Overlook" își dorește ca Danny și puterea lui să îi aparțină, dar pentru a le avea pentru veșnicie, copilul trebuie să moară. Iar Grady, fostul îngrijitor, (care-și ucisese familia) este ales de hotel pentru a-l determina pe Jack Torrance să comită omorul. Grady este o unealtă. Dar una dibac care îi dă

iluzia lui Jack că numai ucigînd își poate elibera spiritul. Și Jack pornește în urmărirea femeii și copilului, cu ochii îngustați de isterie.

L-am văzut pe Jack Nicholson în multe filme și în oricare dintre ele și-a făcut rolul cu multă profesionalitate, căci, înainte de toate, el este un actor-cerebral. L-am văzut interpretînd roluri din cele mai diverse și toate au concurat la imaginea de maestru pe care și-a creat-o și pe care o merită.

Nicholson, în rolul lui Jack Torrance, este teribil.

Kubrick și-a pus amprenta pe firul acțiunii, deformînd finalul catastrofic inventat de King. El a eliminat tufele tunse după forma unor animale (care prind viață în prezența lui Danny, chiar a lui Jack). În schimb a inventat o secvență de final cu o fotografie veche din deceniul al treilea al secolului. O secvență pe care, recunosc, că nu o anticipasem, dar care m-a lăsat pe gînduri.

Și ar fi bine să vedeți și dumneavoastră filmul ca să înțelegeți ce vreau să spun.

Don SIMON

Întrucât programul BETA a cam intrat la apă, directorul executiv - Luis Friedman, angajatul celui loc pierdut în spațiu și numit NASA, s-a hotărât să ceară ajutor internațional de la membrii (Of) The Planetary Society și de la toți cei care vor să dea o mână de

ajutor și ceva bani pentru reînființarea programului. Povestea pe care ne-o spune este lungă și tristă - senatul a refuzat să le acorde fonduri pentru că de alți ani de cind fac cercetări nu au reușit să pună mâna nici măcar pe un singur omuleț verde, sau pe o prăpădită de farfurie zburătoare (e clar că tipii ori exagerau, ori nu citiseră cărțile lui Timothy Good). Așa că programul lor minunat a nimerit direct la coșul de gunoi.

Și nici nu au nevoie de o sumă prea mare de bani - 120 000 & pentru terminarea operațiilor și încă 30 000 & pentru primul an de funcționare. Ar mai trebui poate amintit că la programul BETA au colaborat cele mai luminate minți.

Dacă există cineva care vrea să contribuie la susținerea programelor NASA cu sume de 25,35,50,75 dolari, se pot adresa redacției JSF, unde există două taloane care pot fi completate și trimise.

Multe și grele sînt problemele celor de la NASA. Societatea Planetary deschide prin directorul ei general o altă listă de subscripții pentru finanțarea unui proiect privind cercetarea planetei Pluto. Ideea este că se poate de

VESTi-VESTi

nobilă, dar nu poate căpăta contur fără un ajutor internațional.

După cum știți cu siguranță, Pluto este atât de îndepărtată, încît nu se poate ajunge la ea decît cu una dintre cele mai mari și rapide rachete. În America există o singură rachetă - Titan IV. Din fericire mai există și Proton, o farfurie zburătoare, care a fost folosită pentru călătoriile pe Marte și Venus încă din 1960 (o informație inedită pentru cei interesați de istoria zborurilor spațiale - Gagarin plutea printre stele înainte ca americanii măcar să poată visa să ajungă pe lună). În orice caz, proiectul costă atât de mult încît nici un membru al senatului - cit de cit normal - nu a votat în favoarea lui, de teamă de a nu fi linșat de alegători. Totuși membrii Societății speră să-i poată ajuta cu cîțiva dolari (nu se specifică suma).

Strategia este următoarea:

- se duc în Rusia, aranjează o sesiune științifică, văd ce poate și ce se mai poate alege din Proton

- sprijină industria rusească

- inițiază studii pe calculator

- evaluează soluții viabile de colaborare reciproc avantajoasă între America și Rusia

Și încă ceva - orbita lui Pluto este excentrică, variind între 4,5 - 7 miliarde kilometri distanță față de soare. Acest lucru influențează atmosfera plutoniană care este astfel creată și distrusă periodic. Cei care ar dori să sprijine proiectul trebuie să se grăbească pentru ca proiectul să prindă contur pînă în 2000, iar americanii să ajungă pe Pluto înainte ca atmosfera să dispară de tot.

Ana Maria NEGRILĂ

Nn. Mulțumim domnului Alexandru Mironov pentru amabilitatea cu care ne-a pus la dispoziție aceste materiale..

Mihaela și Cristian IONESCU

TEME ȘI MOTIVE

IEZUIT(Ordinul)- ordin monahal fondat de Ignatius de Loyola; a numărat în rîndurile sale numeroși călugări-savanți. Apare în unele narațiuni SF, cum ar fi: Pierre Barbet- "L'Empire de Baphomet" (acțiune desfășurîndu-se într-un univers paralel, în care cruciații ieziuiți reușesc să respingă năvălirea musulmană și să fondeze un vast imperiu înglobînd India și China); un ciclu de povestiri de Philip Jose Farmer avînd drept erou un cosmonaut - preot ieziuit: "Attitudes" etc.

ÎNCHISORILE VIITORULUI - vezi "penitențarele viitorului"

ÎNTÎLNIRE SPAȚIALĂ - vezi "contact spațial"

IF FICTION - denumire sinonimă pentru "science fiction" (vezi) propusă de scriitorul nord-american Theodore Sturgeon.

ISUS - personaj al mitologiei creștine; în S.F. este prezentat sub două ipostaze:

1). temponaut venit din viitor: "Ecce Homo".

2). extraterestru.

IMORTALITATE - vezi "Nemuritor".

IMPERIU GALACTIC - formațiune statală înglobînd planete aparținînd mai multor sisteme planetare, din cadrul uneia sau mai multor galaxii; cadrul de desfășurare a aventurilor relatate în narațiunile gen "space opera" (Isaac Asimov - ciclurile "Trantor" și "Foundation"; Jack Williamson - ciclul "Legion of Space"; Jack Vance - ciclul "Kirth Gerson"; A.E. van Vogt - ciclul "Isher" și romanul "The Empire of the Atom"; Michael Demnth - ciclul "Les Galaxiales"; E.E. "doc" Smith - ciclurile "Grey Lensmen" și "Skylark"; Edmond Hamilton - ciclul "Starkings"; Frank Herbert - ciclul "Dune"; Francis Corsac - "Pour patrie, l'espace"; Arthur C. Clarke - "Imperial Earth";

IMPOSSIBLE STORIES - denumire sinonimă pentru "science fiction" (vezi) utilizată în SUA în perioada S.F. arhaic.

INCOMPATIBILITATE (în SF): imposibili-

tatea stabilirii de raporturi pașnice sau măcar de coexistență între om și

extraterestri, ca urmare a concepțiilor comune de cucerire/dominanță sau a diferențelor structurale de metabolism, de raționament, de ignorare a caracterului de ființă superioară a celui alt. Se manifestă prin violența contactului, care este urmat inevitabil de lupta pentru lichidarea, eliminarea, expulzarea sau cucerirea partenerului (vezi "contact spațial" și "colonianism spațial").

INIȚIERE (vezi și "Călătorie inițiativă") - străin oricărui substrat religios, în literatura S.F. acest concept se referă la formarea personalității și călirea caracterului eroului narațiunii, dezvoltarea aptitudinilor și maturizarea sa. Acest proces poate avea loc în cursul unei "călătorii inițiatice" (vezi nota) sau în toiul luptei de eliberare sau emancipare (Robert Heinlein - "Double Star", "The Door Into Summer", "Citizen of the Galaxy"; Theodor Sturgeon - "More Than Human"; Baker Scott - "Symbiote's Crown"; Iva Levin - "This Perfect Day"; Edmond Hamilton - ciclul "Star Kings".

INNES, David - împărat al Pellucidarului, lume subterană care oferă cadrul de desfășurare a epopeii anonime datorate lui E.R. Burayls.

INOROG - vezi "Licorn"

ÎNSUȘIRI P.S.I. ÎNSUȘIRI PARANORMALE: vezi Parapsihologie și Puteri extraordinare.

INSECTE - clasă de antropode, cu corpul diferențiat în: cap, torace și abdomen, cu tegumentul chitinizat, și 3 perechi de picioare. În S.F.: în urma unor mutații pot deveni agresive (Jacques Spito - "Războiul muștelor"; H.G. Wells - "Împărăția furnicilor"; Claude Veillot - "L'Enclave"; Murray Leinster - ciclul "Forgotten Planet").

(va urma)

World SF

Marți 26 -02-ac, ora 11, va avea loc ședința World SF, la sediul fundației V. Colin (str. Arhitect Mincu nr 10, etaj 2). Ordinea de zi -1.

Informare asupra programului euROcon-ulul (26-29 mai ac, Timișoara) 2. Luarea unei decizii privind editarea unui buletin informativ al asociației. 3. Diverse.

Zilele Quasar vor avea loc în perioade 11-13 .03 1994 Textele pentru concursul literar vor fi trimise pînă la data de 9.03.1994 data poștei pe adresa Casa de Cultură a Studenților, str. Vasile Conta nr. 30, 6600, Iași. Pentru concursul de artă plastică, lucrările vor fi prezentate pînă la data de 11.03.1994.

QUASAR

Tomis SF

Pe 3 februarie ac, la Centrul Militar din Constanța, s-a înființat un nou cenaciu sf - Regii nisipurilor. Întîlnirile au loc bilunar, joi, de la ora 17. Președintele cenacului - Eugen Marchidan prezintă o emisiune sf (SKY SF) în fiecare sîmbătă între orele 12-15 la postul local de radio SKY.